

ARHIM. CLEOPA ILIE

ÎNDREPTAR
DE SPOVEDANIE
PENTRU MIRENI,
PREOȚI DE MIR ȘI MONAHI

Lucrările din această colecție se doresc a fi un îndemn pentru cititori de a cunoaște și aprofunda trecutul și prezentul Bisericii noastre, rolul ei în spiritualitatea poporului și, mai ales, să determine pe orice credincios să trăiască și să aplice în viața de fiecare zi principiile religiei în care s-a botezat. Fie ca năzuințele către care aspiră noua „Bibliotecă ortodoxă” să fie binecuvântate de atotputernicul Dumnezeu și să ne bucare de roadele dorite.

† Nicolae Mitropolitul Banatului

Orice creștin e bine să facă măcar o dată în viață spovedanie generală, la o mănăstire, iar apoi se poate spovedi oricând la preotul lui. Păcatele nu pot intra în Cer. Fără spovedanie nu intră în Cer nimeni.

Atenție însă că diavolul are un șiretlic: când faci păcate, îți dă curaj, iar când să le spovedești, îți aduce rușinea.

Să nu ne rușinăm, fraților, la Spovedanie, ca să fim iertați, ci mai bine să ne rușinăm de a mai face păcate!

Părintele Cleopa

ISBN 973-7833-93-7

9 789737 833938

ISBN (10) 973-7833-93-7
ISBN (13) 978-973-7833-93-8

ARHIM. CECOPA ILIE

ÎNDRUMĂR DE SPOVEDANIE
PENTRU MIRENI, PREOȚI DE MIR ȘI MONAHI

COLECȚIA „BIBLIOTECA ORTODOXĂ” APARE CU
BINECUVÂNTAREA Î.P.S. NICOLAE CORNEANU,
MITROPOLITUL BANATULUI,
ȘI ESTE COORDONATĂ DE FABIAN ANTON

ARHM. CLEOPA ILIE

ÎNDREPTAR DE SPOVEDANIE PENTRU MIRENI, PREOȚI DE MIR ȘI MONAHI

Carte apărută cu binecuvântarea
Î.P.S. Nicolae Corneanu,
Mitropolitul Banatului

Ediție îngrijită de
Fabian Anton

Ediția a II-a

E I K O N

© Editura EIKON, 2006

Cluj-Napoca, Calea Dorobanților 39-41, Bloc A, ap. 8

Redacția: 0264-590779, 0740-187109;

Difuzare: 0264-450236

web: <http://edituraeikon.netfirms.com>

e-mail: edituraeikon@yahoo.com, carteeikon@yahoo.com

ISBN (10) 973-7833-93-7

ISBN (13) 978-973-7833-93-8

Cuvântul editorului

Primele informații privind îndreptarele de spovedanie semnate de Arhimandritul Ilie Cleopa le putem găsi chiar în destăinuirile sale. Referindu-se la perioada de după reîntoarcerea sa din munți, Părintele Cleopa povestește:

„Într-o sâmbătă mă aflam la bordei când mi-a venit gândul să scriu un îndreptar de spovedanie pentru arhieriei, dar eram în îndoială dacă este bine sau nu să-l scriu. Soarele de după amiază îmi bătea în față. Am făcut trei metanii și m-am rugat să-mi dea Dumnezeu pricepere să termin cu bine această lucrare.

Pe când mă închinam și mă pregăteam să încep, am văzut în razele soarelui un arhieriu îmbrăcat în veșminte care străluceau de lumină ce m-a binecuvântat cu mâinile amândouă. Atunci am înțeles că Dumnezeu mă bine-

cuvântează să fac această lucrare și, însemnându-mă cu Sfânta Cruce, am început să scriu.”

Cele de mai sus se petreceau prin anii '60, iar îndreptatul de spovedanie pentru monahi și preoții de mir se regăsește în volumul de față.

Pe lângă acestea, am inclus tot în acest volum și îndreptarul de spovedanie pentru mireni, aproape necunoscut până acum.

Toate aceste manuscrise au fost păstrate în arhiva Arhim. Mitrofor Teofil Pandelescu, un apropiat al Părintelui Cleopa, fiindu-ne oferite spre publicare de către acesta cu puțin înainte de trecerea sa la Domnul.

Sperând că acest volum se va bucura de același mare interes ca toate celelalte volume ale Părintelui Cleopa, mulțumesc editurii Eikon pentru disponibilitatea de a oferi tuturor celor interesați acest Îndreptar de Spovedanie.

Fabian Anton

ASA NE SPOVEDIM NOI, CREȘTINI ORTODOCSI

Mântuitorul nostru Iisus Hristos i-a poruncit Apostolului Petru: „Ia cheile împărăției cerurilor și oricâte vei lega pe pământ vor fi legate și în cer și oricâte vei dezlega pe pământ vor fi dezlegate și în ceruri” (Mt. 16, 19), iar după slăvita Sa înviere le-a zis: „Și zicând acestea, a suflat asupra lor și le-a zis: «Luați Duh Sfânt, cărora veți ierta păcatele le vor fi iertate și cărora le veți ține vor fi ținute»” (Ioan 20, 22-23). Prin aceste cuvinte a întemeiat Sfânta Taină a Spovedaniei, Taina mântuirii noastre. Fără Taina aceasta a Spovedaniei, nu poate nici un om să se mântuiască, fără să ne ușurăm de păcate nu putem intra în ceruri. De aceea, această Sf. Taină se dă în dar, fără de bani, tuturor creștinilor.

Creștinul ortodox nu se poate Spovedi oricum, mai întâi trebuie să se pregătească.

Cel ce vine la Spovedanie trebuie să fie nemâncat, după ce a postit cinci zile înainte de Spovedanie. Fără cinci zile de Post nu se dă Taina Spovedaniei și a Împărtășaniei. Nu poate un preot să dezlege ceea ce a legat alt preot, fiind în viață preotul ce a legat, face mare păcat preotul ce dezleagă pe cel legat. Fără Canoane nu se șterge nici un păcat. De nu-i dai Canon celui ce vine la Spovedanie, iar va cădea în același păcat de mai înainte. Canonul este medicament și mijloc de îndreptare.

Și acum vom reda pe rând păcatele pe care le pot face creștinii și cât de mari sunt aceste păcate. Preotul la Spovedanie stă în fața Icoanei Mântuitorului în picioare, având pe masă înaintea sa Sf. Evanghelie și Crucea, cu un sfeșnic în care arde o lumânare. Preotul este îmbrăcat cu Epitrahil și Felon ca la toate Șapte Taine, nu se face

nici o Taină numai cu Epitrahilul. După ce a făcut Molitva pentru Spovedanie la creștinii de față, creștinii la Spovedanie spun numele de botez. Este bine ca fiecare creștin să vină cu păcatele scrise pe o hârtie de acasă, pentru a face o Spovedanie completă, fără a uita ceva. De este duhovnic slab, cauți unul mai bun pentru a te vindeca de păcate, așa se admite schimbarea duhovnicului, dar a spune la unul unele păcate și la altul altele, aceasta este păcat. Cei grav bolnavi caută chirurgul cel mai bun și cei cu păcate mari caută chirurg sufletesc bun și pe cel mai priceput.

SPOVEDANIA CREȘTINILOR ORTODOCȘI

1. Am păcătuit fără să gândesc că supăr pe Dumnezeu.
2. Am amânat pocăința, spovedania, îndreptarea.
3. Am gândit, am zis, am voit (hotărât sau nu) să mă sinucid.
4. Am deznădăjduit, m-am descurajat.
5. Am contrazis adevărul de credință zicând: „Cutare lucru nu-i păcat”.
6. L-am întristat și l-am alungat pe Duhul Sfânt cu păcate mari.
7. Sunt mândru. Am hulit faptele bune ale vecinului. (Doar cei mândri râd de creștini).
8. Am socotit Sfintele Scripturi mincinoase.
9. Am scris că nu există Dumnezeu.
10. Am gândit și vorbit cuvinte de hulă împotriva lui Dumnezeu, a Maicii Domnului și a sfinților.

11. Am crezut și susținut calendarul vechi.
12. Am zis că timpul merge tot pe calendarul vechi.
13. Am botezat sau cununat a doua oară (pe calendarul vechi sau la sectari).
14. N-am dat învățătură despre păcat celor neștiutori.
15. Am crezut, am făcut, am mers la spiritism.
16. Am avut, am crezut și am povestit vedeniile mele altora. (Pentru aceasta se dă oprire un an.)
17. M-am lepădat de ortodoxie și am dezertat la sectari, catolici sau stiliști.
18. Am zis că adventiștii fac bine serbând Sâmbăta.
19. Am urât învățătura despre Dumnezeu, Rai, Iad, Maica Domnului.
20. Am omorât oameni, cu voie sau fără voie. (Pentru aceasta se dă Canon 25 de ani).
21. Am defăimat infirmii și bătrânii. Am îngănat, poreclit, râs de ei.

22. Am oprit plata lucrătorilor. Nu am plătit cu cât ne-am tocmit.

23. Am amărât, am certat, am lovit, am judecat, am vorbit de rău preotul și episcopul.

24. N-am mulțumit lui Dumnezeu și aproapelui pentru binefaceri.

25. Am amărât peste măsură, am certat, am defăimat, am lovit, am îmbrâncit, am ponegriț, am curvit, am înjurat, am blestemat, n-am ascultat de părinți și nași.

26. Am avut gânduri spurcate la Icoane.

27. Am îndoială în existența lui Dumnezeu, Rai, Iad.

28. N-am iubit pe Dumnezeu mai presus de orice.

29. M-am numit creștin și am dus viață de păgân.

30. Am mers la adunări sectante, la Oastea Domnului, cu instrumente.

31. Am intrat în Sinagoga Evreiască, în moschee, în Biserică Catolică. Am plătit slujbe la ei.

32. Am mers la adunări sectare, la casa lor, m-am rugat cu ei, i-am primit, am luat daruri de la ei, am intrat în casă la stiliști și necununați și i-am primit în casa mea. (Acestea sunt mari păcate.)

33. M-am căsătorit cu schismatici, stiliști, catolici, evrei, atei, turci.

34. Am în casă și am dat la alții cărți rele, sectare sau pornografice.

35. Am dormit în mănăstiri de călugări sau de maici și în chiliile lor. Am mâncat carne în mănăstirile unde nu se mănâncă.

36. Am zis că toate religiile sunt de la Dumnezeu, că toți tot la Dumnezeu se roagă.

37. Am profanat semnul Sfintei Cruci. (Am călcat cu picioarele, am cusut în aștenut, am dat anaforă pe jos.)

38. Am vorbit, am ascultat glume cu cuvinte sfinte („la paștile cailor”, „tatăl nostru-n podul vostru”, „a treia zi după Scripturi” etc.).

39. Am defăimat numele sfinților (Măi Gheo, Măi Io, Văsâi).

40. M-am rușinat a mă ruga în societate sau la masă. Am trecut pe lângă Biserică fără să mă închin.

41. Am călcat și nu m-am luptat de-ajuns să păzesc Poruncile.

42. M-am înfierbântat a face păcate (cu mânie, cu desfrânare, cu răzbunare).

43. Am râs de cel credincios ortodox.

44. Am pus perdele, zorzoane, flori de mireasă, panglici Sfintelor Icoane.

45. Am spus „Mamă” în loc de „Maică” „Maicii Domnului”. (Aceasta este o batjocură sectară.)

46. Am fumat și servit pe alții cu foc, țigări, mascat. (Pentru aceasta se dă Canon doi ani.)

47. Am mers la ghicitori, descântători, vrăjitori, fermecători, la preot ce deschide cartea sau spune viitorul. Am ghicit, am descântat. Am ghicit în cafea, în bobii, în cărți, în palmă, în descântece de deochi sau în de nouă ori Tatăl nostru.

48. Am stat pe soleia Sfântului Altar (partea ridicată pe lângă Iconostas).

49. Am folosit stupefiante, marihuana, cafea, țuică. (Cine se împărtășește nu are voie să folosească deloc acestea.)

50. Am crezut în vise. Spun altora visele mele.

51. M-am împărtășit la un preot, fiind legat de altul.

52. Am zis rugăciuni la descântec. Am jurat strâmb sau drept.

53. Am pârât pe alții din ură și din răutate.

54. Am presupus, am judecat rău și am asuprit pe alții.

55. M-am certat, m-am bătut, m-am judecat cu frații și surorile mele după trup.

56. Am blestemat, am dat diavolului pe alții (lucruri și vite).

57. Am zis diavolului, am afurisit pe alții, am silit pe altul să jure.

58. M-am legat pe mine și pe altul cu jurământ. Am tăgăduit furtul.

59. Am tras pe alții la judecată.

-
-
60. Am zis „Zău” lui Dumnezeu.
61. Am luat Sfânta Împărtașanie cu nevrednicie și am scuipat în acea zi.
62. M-am jurat („Să mor”, „Să n-am parte”, „Să chiorăsc” etc.).
63. Am înjurat de lucruri sfinte („’tuți papucii tăi”, „’tuți norocul tău” etc.). Am repetat înjurătura.
64. Am chemat numele sfinte la toate nimicurile.
65. Am sărutat Sfintele Icoane când nu trebuia.
66. Am scos părticele contra vrăjmașilor.
67. Am cerut în rugăciune ce e vătămător (de exemplu: loz în plic, curvie, furt etc.).
68. Mi-am dorit moartea de necaz („Mai bine muream!”, „De ce nu mor...”).
69. Am făgăduit și n-am împlinit. (Făgăduința făcută lui Dumnezeu și Bisericii împlinește-o iute.)
70. Am furat în vremea zilelor sfinte. Am cumpărat, am vândut, am lucrat, am dormit, am petrecut.
-
-

-
-
71. Am stat în frunte în Biserică și în fața tuturor.
72. Am intrat în Naosul Bisericii, de la jumătate la Altar sau în dreapta, unde stau bărbații.
73. N-am venit regulat la Biserică (cel puțin trei Duminici la rând și în Sărbători).
74. N-am dus la Biserică daruri (de exemplu: prescuri, vin, ulei, tămâie, lumânări etc.).
75. Am mers prea târziu la Biserică. Am ieșit prea repede din Biserică precum Iuda.
76. Am dus lumânări ce nu-s de la Biserică.
77. Am cugetat la rele, m-am rugat de formă, am căscat, am dormit, am vorbit, am răs, m-am uitat înapoi, am stricat aerul, am mers certat, am avut gânduri și imaginații spurcate, am mâncat și băut la rugăciune și acasă.
78. N-am sfințit Duminicile și Sărbătorile cu Rugăciune și fapte bune. N-am mers la Biserică.
79. Am intrat în Biserică necuviincios.
80. N-am făcut cele Șapte Laude zilnic.
-
-

81. Am făcut metanii când nu trebuie și când trebuia n-am făcut. (Metanii nu se fac Vineri de la orele 16 până Duminica la orele 16; Închinăciunile se fac zilnic - 50 de metanii și 150 de închinăciuni. Cine are Canon face în toate zilele.)

82. Stând acasă, nu m-am rugat în vremea Sfintelor Slujbe.

83. Am intrat în Biserică nefiind curat sau curată. (Bărbatul nu are voie în Biserică nespălat și neprimenit.)

84. Am oprit pe alții de la Sfânta Biserică.

85. Am ținut post negru în zile oprite (Sâmbăta și Duminica).

86. N-am crescut copiii și finii în frica lui Dumnezeu.

87. M-am arătat nemulțumit(ă) față de părinți.

88. Am amărât, am certat, am defăimat, am mâncat viața, m-am întăritat la mânie, am lovit, am îmbrâncit, nu m-am supus soțului (sau, în cazul bărbatului, n-am ascultat de soție) la bine.

89. Am divorțat de soț sau soție.

90. M-am gândit să mă răzbum și m-am răz bunat (de exemplu: „Dacă el m-a zis, i-am zis și eu”).

91. Am urât pe alții și le-am dorit moartea pe moment.

92. Am bătut rău pe alții.

93. Am clevetit, am amărât, am certat, am defăimat, am ponegrit, am judecat, am osândit pe alții.

94. M-am spălat imediat după ce am păcătuit, ca să nu rămân gravidă, făcând avorturi nenumărate.

95. Am contribuit la uciderea sufletească și trupească a copiilor mei.

96. Am făcut băi, injecții, masajе, sărituri, ridicături, am băut ceaiuri, am luat tablete și am avortat (dacă a avortat din aceste metode - dacă nu, se va spune motivul).

97. Am îndemnat, am învățat, am ajutat, am dus, am făcut avort altora. N-am oprit alte persoane să facă avorturi sau să se păzească de a nu avea copii. (Pentru aceasta se dă Canon 20 de ani.)

98. Am pierdut, fără voia mea, sarcina (la unu-patru... copii).

99. Am avortat (1-30 copii). De la zece copii avortați în sus cel în cauză numai la moarte va lua împărțășania.

100. Am înăbușit copilul lângă mine, fiind botezat sau nebotezat.

101. Din neglijența mea, mi-au murit copii în apă, în joc etc. (indiferent de numărul copiilor, unu-cinci etc.).

102. Am lepădat copiii vii pe drumuri.

103. M-am păzit de a nu face copii. (Aceasta este mare păcat.)

104. N-am făcut molitvă după avorturi, la 40 de zile.

105. Mi-am ucis sufletul făcând voia trupului.

106. Am făcut rămășaguri, pariuri etc. Mi-am silit soțul să-mi cumpere lucruri.

107. Am chinuit, am omorât animale, păsări, insecte. Le-am bătut, înțepat, înfometat.

108. Am botezat copii avortați.

109. Am avut gânduri necurate, poftes trupești. M-am îndulcit cu ele.

110. Am făcut păcat cu ochiul. Am privit deșertăciune (televizor, filme porno etc.).

111. Am căutat prilej de păcat (de exemplu: să atrag pe cineva la curvie).

112. Am vorbit și ascultat vorbe deșarte, prostii, vorbe goale.

113. Am cântat și ascultat cântece lumești și sectare.

114. Am jucat și am mers la nunți, la baluri, la disco, la filme etc. spre a păcătui.

115. Mi-am ațâțat singur poftes trupești, mâncând și bând peste măsură. M-am încrezut în puterea mea căzând în păcat (de exemplu: o fată rămasă cu un băiat singură).

116. M-am aprins de curvie asupra preotului (sau preotesei), călugărului (sau călugăriței).

117. Am preacurvit sau am gândit cu preot, cu preoteasă, cu călugăr, cu călugăriță.

118. Am preacurvit cu mai mulți bărbați, cu evrei, catolici, turci, sectari, cu rude

apropiate, cu nași, fini, cumnați, nepoți, cu doi frați, cu două surori, cu fiu, cu fiică.

119. M-am rugat la diavol să-mi aducă înainte femeia să păcătuiesc.

120. M-am căsătorit cu rudenie de sânge, de cuscrie.

121. Am avut gânduri spurcate asupra mamei, tatălui, surorii, fratelui.

122. Am dormit cu tata, cu frații sau cu nepoții, fiind mărișoară.

123. Am dat spurcăciuni la soț și la alții.

124. Am preacurvit, cu gândul, cu morții.

125. Am dormit acasă în timpul Sfintei Liturghii.

126. Am dormit și băut apă peste măsură.

127. Făcând malahie, am curvit cu diavolul.

128. N-am păzit înfrânarea în familie.

129. Am furat, am nedreptățit, am asuprit, am înșelat pe alții.

130. Am ascuns furtul altuia (de exemplu: dacă ai lăsat un timp lucrul furat la tine).

131. Am cumpărat sau am folosit lucruri furate. (Pentru aceasta nu ne mântuim niciodată.)

132. Am fost nemulțumit cu starea mea (de exemplu am zis: „mai bine era așa sau așa”).

133. Am tănuțit și am ținut lucruri străine (ce ai luat împrumut sau ai găsit dă-l înapoi omului).

134. Am furat de la Sfânta Biserică și de la Mănăstiri.

135. Am jefuit, am călcat morminte. N-am îngrijit de morți și de morminte.

136. Am făcut deranj la înmormântări. Am râs la privegheri (priveghi).

137. Am moștenit lucruri de la război, cu forța sau pe nedrept.

138. N-am plătit contribuția la Sfânta Biserică.

139. N-am întors paguba făcută aproapelui.

140. Am vândut mortăciuni sau animale moarte.

141. N-am ținut învoiala făcută.

142. Am luat dobândă la bani.

143. Am vorbit minciuni, am băgat vrajbă, am asuprit pe alții.

144. Am vorbit cu două înțelesuri.

145. Am vorbit altfel de cum gândesc.

146. Am umblat cu fățărnicie și cu vicleșug.

147. Am poftit lucrul bun al aproapelui.

148. Am căzut în mândrie, în slavă deșartă, în trufie, în laudă de sine.

149. Sunt încăpățânat, certăreț, ambițios, iubitor de sine. Am obiceiuri rele pe care nu le-am părăsit (de exemplu: clevetire, lenevire, blestem, mânie, nu tac).

150. M-am purtat ca lumea imorală. (Pentru femei, trebuie fuste la jumătatea piciorului permanent.)

151. M-am spălat și m-am parfumat cu săpun mirositor ca să plac altora.

152. Am lepădat podoaba bărbătească. (Pentru cine nu poartă nici măcar mustață. „Bărbat” vine de la barbă, căci Adam în Rai avea barbă.)

153. Mi-am rețezat părul și port pantaloni (pentru femei).

154. Am purtat zorzoane și umblu cu capul descoperit (pentru femei).

155. M-am sulemenit, m-am fardat, m-am dat cu ruj, cu pudră, cu creme. (Pentru aceasta se dă Canon doi ani.)

156. Am ascultat discuțiile altora în tren, în mașină, pe sub ferestre sau uși.

157. M-am rugat cu glas tare fiind singur(ă).

158. Am intrat în Sfântul Altar. Maicile numai în Mănăstirea lor pot să intre acolo.

159. Am zavistuit, pizmuit, am amenințat și am scuipat pe alții.

160. Am fost iubitor a lua și zăbavnic a da milostenie.

161. Am plâns peste măsură pierzând ceva avere (moștenire).

162. Am moștenit și n-am îngrijit de cei ce mi-au dat moștenirea.

163. Am fost zgârcit(ă) și n-am dat milostenie pentru sufletul meu.

164. Am strâns comori și le-am îngropat.
165. Mi-a părut bine când a murit cineva.
166. Am blestemat cu foc, din inimă.
167. Am zis altora: „Ducă-se-n rușine”, „În mamă-sa”, „În brânză”, „În papuci” etc.
168. Mi-a părut bine de răul altora.
169. N-am iertat pe cei ce-mi greșesc și n-am cerut iertare.
170. Am călcat posturile. Am mâncat peste măsură, pe ascuns, pe furiș, am mâncat spurcat, printre prânzuri, de dimineață, am mâncat sugrumat, de sânge. Am mers mâncat la Spovedanie.
171. Am vorbit și am râs la masă.
172. Am cântit împotriva mâncătorilor (am postit, am plătit slujbe împotriva vrăjmașilor etc.).
173. Am stat și m-am sculat de la masă fără rugăciune. (Pentru aceasta se dă Anatemă.)
174. Nu mi-am căutat sănătatea după datorie.
175. Sunt necumpătat în cheltuieli (bani risipiți, bomboane, lux, gumă, țigări).

176. Am luat Sfânta Anaforă după mâncare și am băut apă după miezul nopții.
177. M-am mâniat. Țin minte răul, pomenesc răul.
178. Am cântit în necazuri (de exemplu: „Of, m-am săturat!”).
179. Nu tac. („Tăcerea e de aur, a vorbi despre Dumnezeu e de argint, iar restul e osândă”.)
180. Am muștrat cu asprime (am cicălit peste măsură, deși a recunoscut greșeala).
181. Am râvnă nesocotită. (Fac post peste măsură, milostenie fără socoteală, suferind cei din casă, mă ocup de alții mai mult decât de mine.)
182. Nu m-am rugat în orice vreme și loc.
183. M-am culcat seara fără rugăciune, m-am sculat și am plecat fără rugăciune. Mi-am pierdut dragostea față de aproapele.
184. N-am aprins candela, lumânările, tămâia la rugăciune.
185. Am pierdut lucruri sfinte (Icoane, candelă, cruci).

186. N-am rămas statornic în bine.

187. Am stat într-un genunchi, ca și catolicii și evreii, la rugăciune. (Dacă avem doi genunchi, să stăm pe amândoi.)

188. Am zis „Iisus” în loc de „Domnul nostru Iisus Hristos”.

189. Nu m-am rugat la plecarea în și la sosirea din călătorie sau la începutul și la sfârșitul lucrului.

190. N-am sfințit casa și vasele ce s-au spurcat.

191. N-am stropit cu Agheasmă la fiecare întâi a lunii.

192. M-am lenevit să-mi Spovedesc păcatele (mai mult de un an cu sau fără Canon).

193. M-am Spovedit incomplet.

194. Am mers la mai mulți duhovnici. (Se merge la cel mai bun, indiferent de scopul cu care mergi.)

195. N-am îndeplinit Canonul dat și n-am făcut de-ajuns pentru a-mi șterge păcatele.

196. Mi-am măgulit lenea zicând: „De aș fi la mănăstire, m-aș tot ruga”.

197. M-am făcut părtaș la păcate străine, îndemnând, ajutând, neoprint, laudând păcatele altora.

198. N-am ajutat pe aproape sufletește și trupește. Sufletește, n-am adus suflete la mântuire, iar trupește, n-am îmbrăcat pe goi sau flămânzi.

199. Nu am virtuțile teologice: Credința, Nădejdea, Dragostea și Înțelepciunea, dreptatea, tăria, cumpătarea.

200. Mi-am folosit în păcate libertatea vieții. (Oricât am fi fost de ocupați în viață, timp pentru păcate avem, dar pentru Dumnezeu nu.)

201. Mă apasă păcatele subțiri, îngâmfarea de sine, cruțarea de sine, mila de sine, părerea de sine, înfumurarea, iubirea de sine etc.

La Spovedanie se merge nemâncat, după ce ai postit cinci zile și ai trăit în înfrânare. După Spovedanie, așa să zici, păcătoșule: „Acestea toate și mai mari decât acestea am făcut, și toate câte sunt scrise în catastifele

dracilor le-am făcut, de care îmi pare rău și, cu ajutorul lui Dumnezeu și a Maicii Domnului, mă hotărâsc să nu le mai fac și pentru care vă rog să-mi dați Canon după Pravila Bisericii. Amin.”

Hârtia pe care ai avut păcate scrise o dai focului, însă când ai venit la Spovedanie, e bine să mai ai încă o hârtie și un creion ca să-ți notezi Canonul ce l-ai primit. De ai primit Canon după Pravila Bisericii, și-l vei face, te vei mântui, iar de nu, păcatele rămân fără iertare.

Orice creștin e bine să facă măcar o dată în viață Spovedanie generală, la o mănăstire, iar apoi se poate Spovedi oricând la preotul lui. Păcatele nu pot intra în cer, fără Spovedanie nu intră în cer nimeni. Atenție însă că diavolul are un șiretlic: când faci păcate, îți dă curaj, iar când să le Spovedești, îți aduce rușinea.

Să nu ne rușinăm, fraților, la Spovedanie, ca să fim iertați, ci mai bine să ne rușinăm

de a mai face păcatele. Numai Episcopii și Preoții pot dezlega păcatele oamenilor, ei sunt urmașii Apostolilor. Nici diaconii nu pot face aceasta. Episcopii și Preoții se dezleagă unii pe alții, căci și ei sunt păcătoși. Ce ușor este să te mântui... Vii la preot, spui păcatele, iar preotul spune: „Eu, nevrednicul preot și duhovnic, te iert și te dezleg cu puterea ce-mi este dată, în numele Tatălui, și al Fiului și al Sfântului Duh. Amin.” Și Hristos, în chip nevăzut, dezleagă lanțurile păcatelor tale, și ceea ce zice preotul pe pământ face Hristos în ceruri. Aceasta este Taina Tainelor, nici îngerii, nici Arhanghelii, nici chiar Maica Domnului nu poate da dezlegarea păcatelor omului, ci numai preotul Domnului nostru Iisus Hristos, care este în lume un „Alter Christus”, un alt Hristos. Și răspunderea preotului este cu atât mai mare cu cât mai mare este darul dat lui de Hristos.

SPOVEDANIA PREOTILOR DE MIR

1. Am uitat să binecuvântezez amestecările Sfințelor la Sfânta Proscomidie.¹
2. Am pus prea mult sau prea puțin din Sfânta căldură în Sfințele Taine, greșind prin aceasta greu, că ori au rămas Sfințele Taine reci, ori a schimbat apa firea vinului.²
3. Am împărtășit pe credincioși sau pe monahi cu miride (părțicele) în loc de însuși Trupul lui Hristos și în acest fel am pus zidirea în locul Ziditorului.³
4. N-am cercetat la mărturisire păcatele celor ce se mărturisesc, cu cele șapte fericiri, după cum arată învățăturile către duhovnici.⁴
5. M-am lenevit a mărturisi sau a da sfat bun celor ce mi-au cerut.⁵
6. Am dezlegat pe cei ce Dumnezeu prin Sfințele Canoane nu leagă și am legat pe

cei ce Dumnezeu prin Sfințele Canoane nu leagă.⁶

7. Am vorbit de rău și am judecat cu mintea pe arhieru și pe cei mari.⁷
8. Am dezlegat pe cei legați de alți duhovnici când aceștia erau încă în viață.⁸
9. Am descoperit secretul Spovedaniei către alți duhovnici.⁹
10. Am dat bani sau alte daruri arhierului că m-a hirotonit.¹⁰
11. Am recomandat la hirotonie pe cei nevrednici și opriți de Sfințele Canoane.¹¹
12. N-am împărtășit pe cei ce erau în pericol de moarte.¹²
13. Am primit în Sfântul Altar și alte daruri afară de prescuri și de vin.¹³
14. Când am tăiat Sfântul Agneț, au sărit firimituri pe jos și n-am făcut cuvenitul Canon de 200 de metanii pentru aceasta.¹⁴
15. Am făcut panadia cu dezlegări în zilele praznicelor împărătești, precum și în cele cinci zile ale săptămânii întâia din Postul Mare.¹⁵

16. Am îngăduit a sluji Sfânta Liturghie fără a-mi citi sau a asculta cele Șapte Laude.¹⁶

17. Am pus preț și am cerut bani pentru diferite slujbe de care au avut nevoie credincioșii.¹⁷

18. Am cădit cu cădelnița fără foc.¹⁸

19. Am cădit biserica cu rășină în loc de tămâie și smirnă.

20. Am slujit cu prescuri prea vechi sau mucede și înăcrite, sau care au fost de făină amestecată, nu de grâu curat.¹⁹

21. Am slujit cu vin cumpărat de prin târg, nefiind sigur că este curat.

22. Am slujit cu vin oțetit sau nefiind de struguri de viță.²⁰

23. Am zis ecteniile prea des sau prea rar, prea tare sau prea încet, din lenevire și din nesimțire, din care cauză am păgubit mult pe ascultători.²¹

24. Am spovedit fără folos.²²

25. Am pomenit la Sfânta Liturghie pe cei sinuciși sau am făcut alte pomeniri sau slujbe pentru ei.²³

26. Am scos părțile greșit din prescurile viilor pentru morți și din prescura morților pentru vii.²⁴

27. Mi-au căzut firimituri de pe Sfântul Disc pe felon sau chiar pe jos.²⁵

28. Am scăpat pe jos sfintele pocrovețe și unele din Sfintele Vase.²⁶

29. M-am lenevit să citesc la bolnavi și să fac agheasmă la ziua întâia a fiecărei luni.²⁷

30. M-am lenevit să pun ecteniile de cerere prevăzute de tipicul Sfintei Liturghii pentru vreme de secetă sau de război, sau pentru bolnavi și călători.²⁸

31. N-am pomenit cu evlavie pomelnicele ctitoricești și alte pomelnice de la diferiți credincioși la Sfânta Proskomidie sau la Sfânta Liturghie.²⁹

32. Am pomenit pe cei vii la morți intenționat ca să moară sau să li se întâmple ceva rău.³⁰

33. Nu m-am înfrânat la masa de seară când am avut a sluji Sfânta Liturghie a doua zi.³¹

34. Am avut gânduri de hulă și de necredință asupra Preacuratelor Taine ale lui Hristos.³²

35. N-am spălat gura și dinții cu apă curată mai înainte de miezul nopții când am avut a face Sfânta Liturghie.³³

36. N-am făcut Sfânta Liturghie la vremea convenită.³⁴

37. Am slujit cu Sfinte Vase oxidate, vechi sau prea uzate, sau am pus pahar de sticlă în loc de Sfântul Potir.³⁵

38. Am zis unele din sfintele rugăciuni pe de rost la Sfânta Liturghie, fără carte, greșind prin aceasta greu și zicând altele în loc de cele adevărate.³⁶

39. Am slujit Sfânta Liturghie fără să fie aprinse trei lumânări la Sfânta masă.³⁷

40. Am slujit ca preot, făcând în același timp și serviciul de paracliser, adică servindu-mă singur, care este și aceasta o greșeală grea.³⁸

41. M-am mâniat și m-am iuțit în timpul Sfintei Liturghii.³⁹

42. N-am zis clar cuvintele de la sfințirea Preacuratelor Taine.⁴⁰

43. Am slujit Sfânta Liturghie și nu m-am împărtășit cu Preacuratele Taine, greșind greu prin aceasta și dând pricină de sminteală.⁴¹

44. N-am așezat bine mustățile când m-am împărtășit cu Sfintele Taine și s-au udat cu cinstitul Sânge, greșind și în acest fel.⁴²

45. Am primit din neatenție Preacuratul Trup în palma stângă, nu în cea dreaptă.⁴³

46. N-am spălat buretele când s-a înnegrit sau era plin de praf.

47. M-am lenevit să săvârșesc Sfânta Liturghie în Duminici, în Sărbători și în zilele de rând.⁴⁴

48. M-am lenevit să săvârșesc sfintele slujbe din cursul săptămânii când mi-a venit rândul.⁴⁵

49. N-am citit mulțumirile după Sfânta Împărtășanie cu dragoste și cu recunoștință, ci am pus pe altul să-mi citească, iar eu am ascultat fără evlavie.⁴⁶

50. N-am păzit înfrânarea la masă după Sfânta Împărtășanie.⁴⁷

51. N-am învățat pe diaconi și paracliseri cum să facă slujba lor cu frică de Dumnezeu.⁴⁸

52. Am dat voie paracliserilor, nefiind sfințiți de arhieru, să facă curățenie la Sfântul Prestol sau să se atingă de lucrurile sfinte de pe Sfânta Masă.⁴⁹

53. M-am lenevit să pregătesc Preacuratele Taine de peste an pentru prunci și pentru cei grav bolnavi, ca și pentru cei de pe patul morții.⁵⁰

54. Am citit cuvintele dumnezeieștilor Evanghelii cu greșeli, prin care am păgubit mult sufletește pe ascultători, făcându-i să nu înțeleagă învățătura Domnului nostru Iisus Hristos.⁵¹

55. Am spovedit, nefiind duhovnic, pe cei ce erau în primejdie de moarte și nu m-am spovedit la episcop.⁵²

56. Am recomandat preoți la hirotonie mai înainte de a împlini vârsta de 30 de ani.⁵³

57. Am fost hirotosit duhovnic mai înainte de a avea vârsta de 40 de ani, cum hotărâsc Sfintele Canoane.⁵⁴

58. Ca preot sau duhovnic, am silit pe cineva din cei ce s-au smintit de mine să vină la mine pentru diferite slujbe sau să se spovedească, greșind și prin aceasta, după cum este scris: „Tot ce nu este din credință, păcat este”.⁵⁵

59. Ca preot de mir sau ieromonah, am făcut biserică fără voia episcopului și am slujit în ea.⁵⁶

60. Am făcut agheasmă, Sfântul Maslu sau am mărturisit în parohia altui preot, fără voia lui sau a episcopului locului.⁵⁷

61. Am botezat a doua oară pe cei botezați în numele Sfintei Treimi și în trei afundări.⁵⁸

62. Am cununat a doua oară fără binecuvântarea episcopului, călcând canoanele Sfinților Părinți.

63. Am mâncat și am băut prin cârciumi ori în alte locuri publice, nefiind mare nevoie, smintind multe suflete evlavioase.⁵⁹

64. Am luat din biserică lumânări, ceară sau altceva, căzând prin aceasta în caterisire.⁶⁰

65. Ca preot și duhovnic, n-am știut pe de rost care sunt cele Zece porunci, cele Șapte Laude, cele Șapte Taine ale Sfintei Biserici, cele Douăsprezece articole ale Crezului și cele Nouă porunci ale Sfintei Biserici. De asemenea, n-am știut care sunt cele trei virtuți teologice, cele șapte păcate de moarte și ce deosebire este între păcatele ușoare și cele de moarte, și încă n-am știut care sunt păcatele strigătoare la cer, păcatele împotriva Sfântului Duh și n-am știut în întregime dogmele Bisericii Ortodoxe.⁶¹

66. N-am cunoscut în cel fel greșește omul împotriva celor zece porunci și a celor mai sus arătate.⁶²

67. N-am știut la spovedanie a deosebi greutatea păcatelor cu cele șapte pricini, adică: Cine a făcut păcatul? Ce păcat s-a făcut? Pentru ce s-a făcut? Cu ce mijloc a fost săvârșit? În ce vreme s-a făcut? În ce loc? De câte ori s-a făcut?⁶³

68. N-am cunoscut Sfintele Canoane pe de rost și n-am știut să le folosesc spre vindecarea celor bolnavi sufletește.⁶⁴

69. Am slujit Sfânta Liturghie fiind oprit de arhiereu.⁶⁵

70. M-am mâniat și am blestemat sau am afurisit pe cineva fără voia arhiereului.⁶⁶

71. Am fost la judecată publică și am jurat fiind martor sau inculpat.⁶⁷

72. Am vorbit de rău pe patriarh, pe mitropoliți, pe episcopi, pe arhierei și pe ceilalți slujitori.⁶⁸

73. Am luat daruri sau bani de la cei cărora le-am dat Sfânta Împărtășanie.⁶⁹

74. Ca preot de mir, am luat femeie fără a ști că este sau nu fecioară și aflând că nu este, am îndrăznit a săvârși în continuare Sfânta Liturghie.⁷⁰

75. Am știut că sunt oprit de Sfintele Canoane de a sluji și, cu toate acestea, am primit preoția sau diaconia.⁷¹

76. După hirotonie am spus la duhovnic unele păcate care mă împiedicau de la

hirotonie și pe care trebuia să le spun înainte.⁷²

77. După ce am cunoscut puterea Sfințelor Canoane, care mă opreau de la cele sfinte, am mai îndrăznit a sluji Sfânta Liturghie.⁷³

78. Ca preot sau ca diacon, am băut și m-am îmbătat cu vin și alte băuturi alcoolice, am înjurat de lucruri sfinte și nu m-am oprit de la Sfânta Liturghie și nici nu m-am Spovedit la episcop ca să-mi dea Canon de pocăință.⁷⁴

79. Am jurat strâmb la judecată publică, din care pricină am pierdut preoția și apoi iarăși am slujit Sfânta Liturghie.⁷⁵

80. M-am sfătuit cu alți preoți a nu asculta de episcop, fiind el ierarhul meu canonic.⁷⁶

81. Am sărutat mort în ziua când trebuia să fac Sfânta Liturghie.

82. Am slujit Sfânta Liturghie având vrajbă asupra cuiva, necerându-mi iertare.⁷⁷

83. Am slujit Sfânta Liturghie fără Sfântul Antimis sau având unul vechi și rupt.⁷⁸

84. Ca preot, am fost vânător de fiare sau păsări și, stăruind în aceasta, nu am încetat a săvârși Sfânta Liturghie.⁷⁹

85. Ca preot, am practicat unele descântece sau farmece ori am alergat în vreme de primejdie la unii vrăjitori și din această pricină am pierdut preoția.⁸⁰

86. Ca preot sau diacon, n-am pomenit la sfintele slujbe numele episcopului locului din ură și mândrie.⁸¹

87. Nu m-am grăbit a merge repede unde a fost nevoie de botez sau de împărtășire grabnică, din care cauză au murit nebotezați sau nemărturisii oameni și copii.⁸²

88. Am slujit cele sfinte împreună cu cei oprii și caterisiți de Sfântul Sinod.⁸³

89. Ca preot de mir, știind că preoteasa mea a căzut în păcat cu altul, am mai trăit cu ea și am mai slujit Sfânta Liturghie ca un preacurvar.⁸⁴

90. Am binecuvântat nunta săvârșită întru fărădelege, adică din rude spirituale și trupești, făcându-mă părtaș la păcatele lor.⁸⁵

91. Am făcut baie în ziua în care trebuia să fac Sfânta Liturghie sau după Sfânta Liturghie.⁸⁶

92. Ca preot de mir, nu m-am păzit în curătenie cu soția mea mai înainte și după Sfânta Liturghie timp de trei zile.⁸⁷

93. Ca preot sau diacon, am fost la nunți cu lăutari sau la jocuri de am jucat sau am privit la ele, pierzând prin aceasta preoția.⁸⁸

94. Am primit servicii lumești afară de cele bisericesti, din care cauză n-am purtat grijă de slujbele bisericesti și de credincioși.⁸⁹

95. Am primit în biserică daruri de la schismatici sau eretici.⁹⁰

96. Am botezat copii după ce am stat la masă.

97. Am scos părțile și am pomenit copii pierduți sau am pomenit pomelnice la Sfânta Liturghie.

98. Am primit liturghii sau daruri de la cei ce trăiesc necununăți și i-am pomenit la Sfânta Liturghie.⁹¹

99. Am primit liturghii de la cei ce trăiau în păcate grele și păcătuiesc la arătare.⁹²

100. Am vărsat Sfintele Taine pe jos sau pe Sfântul Antimis când făceam Sfânta Liturghie.⁹³

101. Am vomitat din beție sau neînfrânare și mâncări vătămătoare.⁹⁴

102. Am vărsat în aceeași zi după ce am fost împărțit cu Preacuratele Taine ale lui Hristos.⁹⁵

103. Am păcătuit slujind Sfânta Liturghie nefiind pregătit sufletește.⁹⁶

104. Am slujit Sfânta Liturghie când am căzut în ispită, din cauza beției sau din altă pricină de care am fost vinovat.⁹⁷

105. Am slujit cu mândrie și cu slavă deșartă și am predicat cu scopul de a fi laudat de oameni și nu din râvnă de a duce sufletele la Hristos.⁹⁸

106. Am slujit Sfânta Liturghie cu lenevie și nebăgare de seamă, am făcut multe greșeli și n-am citit cu evlavie și frică de Dumnezeu rugăciunile dintre ecfonise la timpul lor.

107. N-am strâns bine Preacuratele Taine de pe Sfântul Antimis și au căzut părțile pe jos.⁹⁹

108. N-am potrivit Sfintele cu frică de Dumnezeu, am pus prea mult vin la potrivit, din care cauză m-am amețit.¹⁰⁰

109. N-am curățat bine Sfintele Vase și Sfântul Potir când am potrivit Sfintele.¹⁰¹

110. Am lăsat Sfintele Vase neacoperite pe Sfânta Masă și au umblat șoarecii și păianjenii peste ele.

111. Din grabă, am uitat să consum Sfintele Taine din Sfântul Potir după Sfânta Liturghie și le-am consumat a doua zi, săvârșind un mare păcat.

112. N-am fost cu mare atenție când am dat anaforă la credincioși sau când am umblat cu ea în Sfântul Altar, din care cauză mi-au căzut firimituri pe jos.¹⁰²

113. Mi-am ales veșmintele cele mai bune și mai frumoase când am slujit, ca să plac oamenilor și să mă mândresc cu ele.¹⁰³

114. Nu m-am înfrânat de la mâncare, de la băutură, de la somn când am fost de săptămână la Sfântul Altar.¹⁰⁴

115. Nu mi-am înfrânat ochii și limba, smintindu-mă de femei și smintind pe alții.¹⁰⁵

116. M-am lenevit să fac Sfântul Maslu și agheasmă la credincioși, din care cauză au rămas neîndreptați și nefolosiți duhovnicește.¹⁰⁶

117. N-am mărturisit cu destulă răbdare pe credincioși, ci i-am spovedit în grabă și fără frică de Dumnezeu.¹⁰⁷

118. Am fost neiscusit în dogmele credinței și în Sfintele Canoane din cauza leneviei și a neștiinței.¹⁰⁸

119. Am îngreuiat unora Canonul la mărturisire, iar altora nu le-am dat Canonul cuvenit, din uitare și neatenție.¹⁰⁹

120. Am slujit Sfânta Liturghie cu veșminte prea rupte și vechi, făcând prin aceasta sminteală celor ce mă vedeau.

121. Am luat Sfintele Taine ale lui Hristos cu mine când am călătorit, dar nu le-am

purtat cu toată atenția și cu frica de Dumnezeu; ba le-am dat de le-au purtat și cei ce nu erau sfințiți de arhiereu.¹¹⁰

122. Am dat Sfânta Împărtășanie celor nevrednici de ea, din neiscusință și nebăgare de seamă, necercetându-i îndeajuns la Spovedanie.¹¹¹

123. M-am lenevit a alunga din inimă gândurile spurcate, atât în timpul zilei, cât și în timpul nopții.

124. M-a biruit uneori patima desfrânării și ca preot am făcut onanie.

125. M-am certat cu unii preoți, cu soția, cu credincioșii și țin multă vreme mânie.

126. Îmi pare rău și mă scârbesc de binele altuia.

127. Mă mândresc cu hainele, cu părul și cu chipul meu.

128. Mă mândresc cu portul meu, pipăindu-mi trupul și fața și uitându-mă adeseori în oglindă.

129. Îmi place să poruncesc și urăsc pe cei ce poruncesc.

130. Îmi place să fiu băgat în seamă, iar dragoste nu am.

131. Mă scârbesc asupra celor ce pot cânta, dar nu merg la strană.

132. Sunt leneș și nu am grijă de buna stare a cărților, a veșmintelor, a obiectelor bisericesti, lăsându-le neacoperite și prăfuite.

133. Am dorit să fiu preot din tinerețe și am intervenit cu bani, prin oameni. Am făcut preot și pe fiul meu, urmărind mai ales scopuri pământești.

134. M-am făcut preot din mândrie, și nu din vocație, pentru dragostea lui Hristos.

135. M-am făcut preot pentru interesele materiale, urmărind avere și bani.

136. Am fost nevrednic primind darul preoției.

137. Am ascuns o parte din păcatele mele la hirotonie, nespovedindu-mă curat.

138. Fiind păcătos, am slujit cele sfinte fără muștrare de conștiință.

139. Am făcut păcate mari și opritoare de preoție înainte de hirotonie.

140. Am greșit și după hirotonie.

141. Nu mă mărturisesc în fiecare săptămână.

142. M-am mărturisit fără umilință.

143. M-am grăbit la mărturisire și n-am cercetat bine păcatele.

144. Am trecut peste Canoane și am împărțit cu nevrednicie creștini certați, care se urăsc între ei și care se păzesc să nu aibă copii.

145. N-am fost pregătit pentru a da sfatul cel bun celor ce se mărturisesc.

146. Am scos părțile și am dat credinșoșilor acasă.

147. M-am lenevit a pune ectenii pentru cereri trebuincioase.

148. Mi-au rămas pomelnicele ctitorilor și alte pomelnice nepomenite, la vii și la morți.

149. Am făcut slujbă prin parohii nefiind chemat de parohul titular.

150. M-am lenevit a învăța și a ști toate poruncile și Tainele Sfintei Biserici.

151. Am fost la judecată ca martor și am jurat.

152. Am primit darul preoției ca o funcție, iar nu ca o misiune dumnezeiască și apostolică.

153. Am călcat secretul spovedaniei.

154. Am slujit amețit de vin, am mâncat și am băut după miezul nopții.

155. Ca preot, am vânat, am tăiat păsări și animale, făcând vărsare de sânge.

156. Am bătut pe cineva, îmbrâncindu-l afară din biserică.

157. Am jucat cărți, am mers la teatru și cinematograful și am risipit mult timp privind la televizor.

158. Am jucat la bal, la nunți și în alte ocazii, făcând sminteală.

159. Îmi tund părul și mustățile ca să plac oamenilor, iar nu lui Dumnezeu.

160. Murindu-mi preoteasa, am greșit cu alte femei, făcând preacurvie și nu mi-am spus păcatele la episcop.

161. Fac sminteală cu privirea și vorbirea.
162. Am uitat din grabă sau din rea-voință să pomenesc pe episcopul eparhial.
163. Din nepurtare de grijă, mi-au murit unii copii nebotezați și nu am mărturisit păcatul la episcop.
164. Am slujit cu preoți caterisiți și de altă religie, pierzându-mi harul preoției.
165. Am cununat rudenii oprite de canoane.
166. Am greșit împreunându-mă înspre ziua când trebuia să slujesc, în post sau în Sărbători.
167. Am slujit fiind beat, cu toate că avea cine să mă înlocuiască.
168. M-am grăbit la anafură și am dat firimituri pe jos.
169. Am slujit cu haine și veșminte nespălate.
170. Am dormit în Sfântul Altar și n-am auzit pravila.
171. Am mâncat ceva și a trebuit să ies din biserică înainte de sfârșit.

172. Fac politică, mă ocup cu cele lumești și îndemn și pe alții la cele pământești.
173. Am lăsat slujba Bisericii și mi-am făcut interesele personale.
174. Am dezlegat posturile, ba chiar și eu am mâncat în post.
175. Am mâncat carne și fumez în fața oamenilor, făcând sminteală.
176. Am vorbit glume de rușine în fața oamenilor și i-am smintit.
177. Îmi răsfaț ochii privind la femei cu patimă.
178. Am smintit pe cineva și s-a depărtat de Biserică.
179. Din cauză că nu mă îngrijesc de credincioși, am sectanți în parohie.
180. Nu m-am îngrijit îndeajuns de fiii mei duhovnicești, pierzându-i sufletește, și sunt prins în mreaja rătăcirii lor.
181. Sunt formalist trupește și nepăsător de mântuirea mea și a sufletelor încredințate mie.

182. Mă îmbrac luxos, după modă și uit de cei săraci și bolnavi pe care-i păstoresc.

183. Am umblat prin sat și oraș fără reverendă.

184. Mi-e rușine a purta haina și vrednicia preotească.

185. Mi-am pus în minte, pentru interese personale, să ies din preoție.

186. Din cauza fricii, mă luptă gândul de îndepărtare de preoție.

187. M-am grăbit la Sfânta Liturghie și n-am predicat credincioșilor în sărbători.

188. Am smintit credincioșii cu lungimea predicii.

189. Am pus preț fix pentru servicii în parohie.

190. M-am certat cu oamenii, amestecându-mă în treburile lor.

191. Am luat parte la mesele cu lăutari, cântece lumești, beție, fumat și altele care produc sminteală și pagubă mântuirii.

192. M-am compromis îngrijindu-mă mai mult de cele pământești și uitând de cele sufletești.

193. Mă țin de înțelepciunea lumii și sunt slab și rece în credință.

194. M-a îndemnat diavolul și am slujit fără pregătire Sfintele Taine.

195. Mi-e rușine să împărtășesc preteasa și copiii mei.

196. Am greșit trupește peste fire.

197. Am greșit în zilele oprite și în posturi.

198. Am greșit în ziua în care m-am împărtășit.

199. N-am făcut activitate misionară în parohie după puterea mea, din care pricină s-au înmulțit sectanții și cu greu mai pot face față.

200. Am primit ajutoare de la sectanți și le-am dat la credincioși, săvârșind un grav păcat.

201. Am lăsat în părăsire biserica din nepurtare de grijă.

202. Am lăsat biserica nereparată, fără icoane, fără veșminte.

203. Am lăsat vitele să calce pe morminte și n-am avut grijă să fac curățenie în biserică și în cimitir.

204. Am luat din banii strânși pentru reparația bisericii, de la credincioși și din pangar.

205. Am luat din cutia milei și n-am împărțit nimic la săraci.

206. Am oprit leafa slujitorilor și am plătit mai puțin.

207. Am înșelat vânzând mai scump și cumpărând mai ieftin.

208. Am luat dobândă la banii împrumutați.

209. M-am lăcomit și n-am făcut parte dreaptă cântăreților din jertfă.

210. M-am certat cu dascălii, i-am nedreptățit și i-am îndepărtat de la biserică.

211. Am ținut mânie, m-am sfădit și n-am iertat pe cei ce-mi greșesc.

212. M-am certat în casă și bănuiesc preoteasa pe nedrept.

213. M-am păzit să nu fac copii.

214. Ca preot, n-am dat sfat și Canon să opresc avorturile.

215. Din nepăsarea mea, s-au făcut multe avorturi în parohie, pentru care mă căiesc.

216. Putând ajuta, n-am miluit pe cei săraci.

217. Am fost dator să opresc păcatul furatului, beției, înjuratului și altele și nu le-am oprit.

218. Am fost dator să îndemn la ținerea posturilor și n-am îndemnat.

219. Am fost dator să mă rog pentru popor și nu m-am rugat.

220. Am fost dator să-i pomenesc pe cei morți și nu i-am pomenit.

221. Am fost dator să îngrop gratis pe cei săraci și nu i-am îngropat.

222. Am fost dator să îngrijesc pe cei bolnavi și n-am îngrijit, nici n-am trimis credincioși să-i ajute.

223. Am fost dator să mă fac pildă de fapte bune și nu m-am făcut.

224. Am fost dator să păstoresc turma la pășunea mântuirii și n-am păstorit-o.

*

Deci din mâinile tale, părinte, se vor cere acele suflete pe care le păstorești pe calea mântuirii.

*

„Așa grăiește Domnul Dumnezeu: Vai de păstorii lui Israil care s-au păstorit pe ei înșiși! Păstorii nu trebuia ei oare să păstorească turma?

Dar voi ați mâncat grăsimea și cu lâna v-ați îmbrăcat; oile cele grase le-ați junghiat, iar turma n-ați păscut-o; pe cele slabe nu le-ați întărit, oaia bolnavă n-ați lecuit-o și pe cea rănită n-ați legat-o; pe cea rătăcită n-ați întors-o și pe cea pierdută n-ați căutat-o, ci le-ați stăpănit cu asprime și cruzime.

Și ele, neavând păstor, s-au risipit și, risipindu-se, au ajuns mâncarea tuturor fiarelor câmpului. De aceea rătăcesc oile Mele prin toți munții și pe tot dealul înalt; împrăștiatu-s-au oile mele peste toată fața pământului și nimeni nu îngrijește de ele și nimeni nu le caută.

De aceea ascultați, păstori, cuvântul Domnului: Precum este adevărat că Eu sunt viu, zice Domnul Dumnezeu, tot așa este

de adevărat că Eu voi face dreptate; pentru că oile Mele au fost lăsate pradă și fără păstor, oile Mele au ajuns mâncarea tuturor fiarelor câmpului, iar păstorii Mei n-au purtat grijă de oile Mele, ci păstorii s-au păscut pe ei înșiși și oile Mele nu le-au păscut.

De aceea ascultați, păstori, cuvântul Domnului.

Așa zice Domnul Dumnezeu: Iată, Eu vin la păstori; le voi cere înapoi oile Mele din mâna lor și îi voi împiedica să nu mai pască oile Mele și nu se vor mai paște păstorii pe ei înșiși și voi smulge oile Mele din gura lor și ele nu vor mai fi pentru ei o pradă de sfâșiat.

Căci așa zice Domnul Dumnezeu: Iată, Eu însumi voi purta grijă de oile Mele și le voi cerceta...” (Iezechiel 34, 1-11).

*

„Petre (preote), mă iubești tu oare? Paște oile Mele!” (Ioan 21, 15-17).

Note

- 1 Povățuiri liturgice de Neamț, ed. 1860, p. 167.
- 2 Sfântul Nichifor, Canonul 13.
- 3 Sfântul Simeon Tesaloniceanul, IV, 94.
- 4 Învățăturile către duhovnici, cap. 5.
- 5 Nicodim Sachelarie, Pravila bisericească, Prov. 13, 14.
- 6 Nicodim Sachelarie, Pravila, Duhovnicia, p. 136.
- 7 P.M.B., gl. 373; Apost. 55; Sfânta Sofia 3.
- 8 Carte folositoare de suflet, p. 130.
- 9 P.M.B. gl. 319; Rând. Bis. C. Ort., Art. 31, 25-26.
- 10 Pidalion: Apost. 29; IV Ec. 2; V Ec. 22, 23; VII Ec. 4; Sfântul Vasile 90.
- 11 Carte folositoare de suflet, p. 49; Sfântul Vasile 90.
- 12 Moliftelnicul Mare, împărțășirea grabnică.
- 13 Apost. 3, 4; VI Ec. 28, 32, 57, 99; Cart. 37.
- 14 P.B.G., p. 127.
- 15 Tipicul Mare, p. 493 [555].
- 16 P.M.B., gl. 72.
- 17 IV Regi 5, 27.
- 18 Scara f. 37, scholia 23.
- 19 Pov. Lit., ed. 1860, p. 167.
- 20 Fac. 4, 3-7; Pov. Lit., p. 167; P.B.G., p. 102 [47].
- 21 VI Ec. 75; Laod. 15; Prov. 26, 16; VI Ec. 3.
- 22 Molift. Mare, Spovedania.
- 23 P.B.G. 101.
- 24 Vezi slujba Proscomidiei.

25 P.M.B., gl. 164.

26 Idem.

27 Prov. 26, 14-15.

28 Pateric, p. 175; VI Ec. 80; P.M.G. 101 [37].

29 I Cor. 13, 8; Sfântul Simeon Tes. IX 72.

30 Sfântul Simeon Tes. IX 72; Nicodim Sachelarie, Pravila, Ierosilia, p. 161.

31 Cart. 41, 47; VI Ec. 29, 89.

32 Sfântul Simeon Tes. VII 264.

33 Pov. Lit., Neamț, 1860, p. 165.

34 Tez. Lit. tom 3. 89.

35 Pov. Lit. ed. cit., p. 165.

36 Ibidem, p. 169.

37 Ibidem, p. 166; Tez. Lit., p. 102.

38 Pov. Lit., p. 166.

39 Idem.

40 Ibidem, pag. 169.

41 Apost. 8, 9; P.M.G., p. 123.

42 Pov. Lit., p. 171.

43 Pravila Nicodim Sachelarie, Împărțășania.

44 Pov. Lit., p. 127.

45 Prov. 26, 16; Pateric, p. 175.

46 Pov. Lit., p. 175.

47 Idem.

48 Pov. Lit., p. 173.

49 Pov. Lit., p. 173.

50 Pov. Lit., Prov. 26, 14-15.

- 51 Iacov 4, 17; Osea 4, 5.
52 Sfântul Simeon Tes. IX, 10-13.
53 VI Ec. 14.
54 P.M.G., gl. 319.
55 Romani 14, 23; Sfântul Simeon Tes. IX 49.
56 Apost. 33; IV Ec. 18; VI Ec. 31, 34.
57 Apost. 14; I Ec. 15; IV Ec. 5; Antiohia 16, 21.
58 Apost. 46, 47, 68; II Ec. 7; VI Ec. 95.
59 Apost. 42, 43, 54; VI Ec. 9; VII Ec. 22.
60 Sfântul Vasile 61; Apost. 72, 73; I-II sin. 10.
61 Carte folositoare de suflet, cap. 1-3.
62 Idem.
63 Idem, cap. 5, p. 26 ș.u.
64 Idem, cap. 2.
65 Apost. 12, 13, 33; I Ec. 5; VI Ec. 21; I Regi 15, 26;
Sfântul Nicolae 8.
66 P.M.G., gl. 35; Prov. 26, 2; Ps. 108, 27; Num. 23, 8.
67 Mt. 5, 33-34; Fac. 22, 16; Ps. 132; Mt. 26, 63.
68 Apost. 55; Sf. Sofia 3.
69 Fapte 8, 20; VI Ec. 23.
70 Lev. 21, 13-14; Neo-Cez. 8; I Cor. 6, 15-16; P.B.G., p.
114 [107].
71 VI Ec. 14; I Tim. 3, 2-4; Apost. 23.
72 Sfântul Vasile 89.
73 I Ec. 10; Sfântul Nichifor 36.
74 Apost. 27, 42, 55, 56; Sfânta Sofia 3.
75 Sfântul Vasile 64; P.B.G., p. 114 [101].

- 76 Apost. 39; Cart. 6, 7; I Ec. 16; I-II 15.
77 I In 2, 11; Prov. 11, 5, 23, 17.
78 Sfântul Simeon Tes. V, 108.
79 VI Ec. 51 [preot vânător trei ani nu are voie a se
impărtăși].
80 Sfântul Vasile 65, 72; P.M.G., p. 115; Sfântul Grigore
de Nyssa 3; Laod. 36.
81 I In 4, 16; I-II sin. 13-15; Sfântul Simeon Tes. IX, 14.
82 P.M.G., gl. 57; R.B.O.R. 40.
83 Pid
alionul de Neamț, foaia 269; II Ec. 1; III Ec. 7.
84 P.M.G. 84.
85 P.M.G. 211, 208.
86 VI Ec. 77; Laod. 30; P.M.G., gl. 66.
87 Sfântul Simeon Tes. IX, 14-15; I Cor. 7, 5; Sfântul
Dionisie 3.
88 Apost. 42, 43, 54; P.B.G., p. 100 și 128.
89 Apost. 30; IV Ec. 20; VII Ec. 3, 5; Laod. 13.
90 Fac. 4, 5; Osea 2.
91 Fac. 4, 5.
92 Idem.
93 P.M.G., gl. 164; Sf. Simeon Tes. IX 81, 83.
94 P.M.G., gl. 128.
95 P.B.G., p. 103, 105.
96 P.M.G., gl. 72; vezi și Laudele bisericesti.
97 Le. 21, 34; Efes 5, 18; Filip 3, 18.
98 Prov. 15, 33, 16, 18; Pateric, p. 241.

99 Prov. 26, 14-15.

100 P.B.G., p. 127.

101 IV Ec. 3.

102 P.M.G., gl. 164.

103 P.B.G., p. 128; Sirah 10, 15.

104 Pov. Lit., ed. 1860.

105 Idem.

106 Sfântul Simeon Tes. IX.

107 Idem.

108 Hronograf de Chedrinom tom 4, 1837.

109 Idem.

110 A. Şaguna, Dr. Can. 1885.

111 Învăţătura către duhovnic.

SPOVEDANIA PREOTESCOR

1. Dorind să devin soţie de preot, m-am silit să-mi păzesc fecioria cu ajutorul Domnului până la nuntă, însă de multe ori am fost biruită de gânduri, de vise ale tinereţii şi de poftă trupeşti, pentru care mă căiesc.
2. Deşi m-am cununat cinstită cu preotul meu, am fost adeseori amăgită de duhul lumii de azi, de mândrie, de lăcomie, de gânduri trupeşti şi de slavă deşartă.
3. Mărturisesc, de asemenea, că nu am avortat nici un copil, dar uneori m-am păzit să nu rămân gravidă, călcând porunca lui Dumnezeu, pentru care, de asemenea, mă căiesc şi îmi cer Canon şi iertare.
4. Uneori am greşit cu părintele în zile de post, alteori am greşit în sărbători seara şi

n-am putut respecta rânduiala vieții conjugale îngăduită de Sfinții Părinți pentru preoți, adică o dată pe săptămână.

5. M-am păzit să nu nasc copii, fie din comoditate, fie din frică, fie de rușine, fie din boală, sau ca să nu râdă credincioșii de mine.

6. M-am certat de mai multe ori cu preotul meu, am gândit să-l îndepărtez și chiar să mă reîntorc la mama mea, dar m-am temut de pedeapsa lui Dumnezeu și ne-am împăcat.

7. Îmi pare rău că au auzit credincioșii din parohie despre noi că nu trăim în armonie și nu știu cum să procedez să ne împăcăm și să nu facem sminteală.

8. Uneori am cerut preotului meu să-mi cumpere cadouri, haine scumpe, după moda zilei de azi, și astfel am întristat pe Duhul Sfânt, i-am smintit pe credincioși și m-am făcut de ocară în sat.

9. L-am silit pe preotul meu să mă plimbe în țară și peste hotare, cheltuind bani mulți și smintind enoriașii.

10. Am purtat fustă scurtă, m-am fardat, m-am machiat, am fost la distracții și la nunți, ba mi-am tuns și coafat părul ca să fiu frumoasă și să mă laude lumea, uitând că supăr pe Dumnezeu.

11. M-am certat cu ai mei pentru avere și moștenire și nu vorbesc cu ei.

12. Sunt zgârcită, rea, invidioasă, răzbunătoare și nu miluiesc pe orfani, pe bolnavi, pe bătrâni și săraci.

13. Stau ore în șir la televizor și văd multe lucruri necuviincioase și sminteli trupești împreună cu copiii mei, ucigându-i sufletește.

14. Nu dau sfaturi creștinești copiilor, fetelor din sat, mamei și bătrâneilor, așa cum se cuvine preoteselor.

15. Dorm mult, sunt răsfățată, țin mânie și aștept ca toate femeile din parohie să-mi sărute mâna.

16. Am influențat de multe ori și pe preotul meu să facă la fel ca mine și să fie mândru, zgârcit și luxos, deși mulți credincioși sunt săraci și lipsiți.

17. Am îndemnat pe unele femei din sat să facă avort, să se păzească conjugal, să meargă la petreceri și chiar la cârciumi, zicând că nu este păcat.

18. Ca preoteasă, m-am îmbrăcat luxos, am intrat machiată și fără batic pe cap la Sfintele slujbe și am venit foarte târziu la Biserică.

19. Am dat uneori mâncare de dulce preotului și copiilor mei, Miercurea, Vinerea și în cele patru posturi.

20. Mă duc rar la Biserică și la Spovedanie și nu spun toate păcatele mele trupești și sufletești, nici nu-mi fac Canonul dat de duhovnic.

21. Ca soție de preot și mamă, nu le-am dat copiilor întotdeauna o adevărată educație creștinească, lăsându-i să facă ce vor și chiar să lipsească de la Biserică.

22. Nu m-am silit, împreună cu preotul, să facem în parohia noastră un mic azil pentru bătrâni și bolnavi și n-am încurajat pe credincioși să facă, după putere, mai multă milostenie.

23. Nu i-am organizat pe credincioși, împreună cu preotul, să întreținem o puternică activitate misionară în parohia noastră împotriva sectelor.

24. Nu am reușit să organizăm pelerinaje cu credincioșii din parohie pe la Sfintele moaște, pe la icoanele făcătoare de minuni și pe la mănăstirile care întăresc credința enoriașilor noștri.

SPOVEDANIA GENERALĂ A MONAHIOR

Mărturisesc înaintea Preasfântului, Atotputernicului și Preamilostivului Dumnezeu, Celui închinat în Sfânta Treime, Tatălui, Fiului și Sfântului Duh, înaintea Preasfintei Născătoare de Dumnezeu și pururea Fecioarei Maria, înaintea tuturor Sfinților și înaintea Cuvioșiei voastre, cinstite părinte, că eu, păcătosul, în toată clipa și în tot ceasul, am mâniat pe Preabunul Dumnezeu cu păcatele și cu răutățile mele cele fără de număr.

1. N-am iubit pe Dumnezeu din toată inima, din tot cugetul și din toată puterea, și nici pe aproapele ca pe mine însumi.
2. Am fost stăpânit în toată vremea de iubirea de sine, adică de iubirea nerațională față de trup, care este maica și rădăcina

tuturor răutăților, adică iubirea de slavă, iubirea de argint și iubirea de plăceri.

3. Am fost stăpânit în toată vremea de cele trei patimi uriașe, adică: uitarea, neștiința și trândăvia.

Păcate împotriva votului ascultării

4. Am defăimat ascultarea față de Dumnezeu și față de oameni.
5. N-am păzit cu sfințenie ascultarea față de starețul meu, față de duhovnic și față de ceilalți părinți și frați.
6. N-am făcut ascultare cu dragoste și cu sinceritatea inimii.
7. Am făcut ascultare de silă, cu lenevire și numai de ochii părinților și ai fraților.
8. Am fost cărtitor la ascultare și, prin aceasta, am dat pildă rea altor părinți și frați.
9. Am făcut ascultare cu mândrie, cu slavă deșartă și cu scopul de a fi lăudat de stareț, de econom și de ceilalți părinți și frați.

10. Am făcut ascultare cu scopul de a ajunge mai mare peste ceilalți și de a mi se da o oarecare vrednicie (diacon, preot etc.).

11. Am făcut ascultare cu mândrie și cu pretenția de a mi se da salariu, uitând că am făgăduit sărăcia cea de bunăvoie înaintea lui Dumnezeu.

12. N-am făcut ascultare cu sârguință și la vreme potrivită, din care cauză am amărât pe povățuitorii mei cei duhovnicești și am făcut pagubă obștii.

13. N-am avut adevărata lepădare de sine și nu m-am silit să-mi tai voia și pricepera într-o toate cele spre mântuire.

14. Am păcătuit cu cruțarea de sine, ascunzându-mi puterea trupului și nu am vrut să mă ostenesc după puterea mea în ascultările cele de obște.

15. Am păcătuit în toată vremea cu mila de sine, adică mila de trup fără de judecată și, astfel, m-am purtat cu viclenie, spre a nu mă obosi la ascultare, spre folosul de obște.

16. Am fost stăpânit de plăcerea de sine, adică de moleșeala voinței și nu am iubit osteneala supunerii și ascultării.

17. Fiind stăpânit de iubirea de sine, nu mi-a plăcut să fac în mănăstire ascultările cele mai grele și mai ostentive care mi s-au dat, precum: bucătăria, paracliseria, slujba la vite și slujirea bolnavilor, care odihnesc mulțimea și sunt de folos obștesc.

18. N-am făcut ascultare cu frică de Dumnezeu și cu rugăciune în minte și în inimă.

19. Am fost îndărătnic, răzvrătit, tulburător și nesupus și am făcut împerecheri și dezbinări printre părinți și frați, atrăgându-mi prin aceasta mânia și pedeapsa lui Dumnezeu, precum Datan și Aviron, pe care i-a înghițit pământul de vii.

20. Am făcut în mănăstire multe lucruri după capul meu și după voia mea, fără să cer sfatul și blagoslovenia celor ce au fost în drept să-mi dea porunci.

21. N-am avut adevărata biruire de sine spre a-mi birui voia proprie.

22. N-am avut adevărata predare de sine, spre a mă preda sub mâna povăţuitorului celui duhovnicesc, ca lutul în mâna olarului şi ca fierul în mâna fierarului.

23. N-am avut adevărata împotrivire de sine spre a mă împotrivi voii mele şi a mă supune voii lui Dumnezeu şi voii celor mai mari ai mei în Domnul.

24. N-am avut adevărata socotinţă de a face ascultare cu înţeleaptă smerenie şi de a mă supune cu dreaptă socoteală. Nu am înţeles că şi ascultarea merge până la un punct, adică până la călcarea poruncilor lui Dumnezeu, după cum spune Sfântul Vasile cel Mare, fiindcă şi dobitoacele noastre ni se supun fără cârtire, dar şi fără raţiune; însă omului i s-a dat minte pentru a se supune la cele ce i se cuvin spre mântuire şi nu la cele fără de lege.

Păcate împotriva votului fecioriei

25. N-am respins atacul cel de gând de la prima răsărire a gândului desfrânării.

26. M-am unit şi m-am învoit cu mintea şi cu inima spre a sta de vorbă cu gândurile desfrânării trupeşti.

27. Nu am luptat cu toată puterea voinţei spre a scoate şi a izgoni din minte şi din inimă cugetul cel pătimaş al dezmiardărilor trupeşti.

28. Am păcătuit curvind cu mintea şi cu inima de multe ori şi m-am dezmiardat, îndulcindu-mă prin închipuirea păcatelor trupeşti.

29. Am curvit cu mintea, prin imaginaţie, cu idolul păcatului curviei, sau, mai bine zis, cu dracul curviei ca şi cu nişte femei.

30. Am zăbovit de multe ori, mai multă vreme, în această desfrânare nevăzută şi mi-am dat voia şi inima mea dracului curviei şi al înverşunării, din care cauză

am ajuns chiar de m-am înfierbântat și cu trupul, fiind în primejdia de a cădea în păcat și cu fapta.

31. Nu mi-am păzit ochii de vederea celor ascunse ale mele și de la vederea altor lucruri ațățătoare spre desfrânare.

32. Nu m-am silit cu toată puterea să fug de prietenia cu femeii și cu cei tineri.

33. Am privit cu iscodire și cu poftă la trupul și la fețele femeiești și am preacurvit cu ele în inimă.

34. Mi-a plăcut să fac pe dascălul spre a învăța pe femeile cele tinere și a le povățui pe calea mântuirii, dar eu, fiind slab și pățimaș, am păcătuțit cu ochiul și inima, rănindu-mă cu vederea acelora pe care mi se părea că le vânez spre mântuire.

35. Nu m-am sfiit de sfântul înger păzitor spurcându-mi ochii cu vederea părților mele cele ascunse și pipăindu-le.

36. Chiar în vremea sfintei rugăciuni m-am aflat curvind și preacurvind cu mintea și cu inima.

37. Văzându-mă în război cu patima curviei, n-am alergat repede la ajutorul lui Dumnezeu prin rugăciune cu lacrimi.

38. N-am fost hotărât să-mi urăsc și să-mi dușmănesc din toată inima trupul până la moarte și să mă păzesc de el ca de o fiară și ca de un balaur cu multe capete.

39. N-am avut frică de Dumnezeu și de gheenă și nu m-am silit cu toată grija să veghez cu trezvie asupra inimii mele spre a opri izvorul poftelor trupești prin chemarea deasă a numelui Domnului nostru Iisus Hristos.

40. Fiind iubitor de sine, n-am voit să-mi chinuiesc și să-mi robesc trupul prin post cu priveghere și multe osteneli spre a-l supune duhului.

41. De multe ori am fost robit de duhul dezmierdării de sine și n-am înțeles că această desfrânare tainică, în ziua Judecării celei mari, Dumnezeu o va socoti ca pe o curvie cu lucrul, mai ales nouă, monahilor

și monahiilor, care am depus votul fecioriei și care nu se mărginește numai la fecioria trupului, ci și la aceea ca duhului, după cum ne învață Sfântul Apostol Pavel.

42. De multe ori, fiind luptat de diavolul desfrânării, nu numai că nu m-am împotrivit lui, ci chiar eu am căutat să-mi ațâț poftele trupești și astfel, mai înainte de bântuiala dracului curviei, m-am făcut drac mie însumi.

43. De multe ori, voind să-mi răscolesc dezmierdările trupești și să mă îndulcesc cu ele, mi-am închipuit cu mintea împreunări de oameni, de animale, de păsări și alte feluri de închipuiri drăcești, prin care mi-am spurcat mintea și inima, aprinzând în mine focul desfrânării.

44. Ba, mai mult, am pipăit cele ascunse ale mele cu scopul de a-mi ațâța poftele desfrânării.

45. Din nepăzirea ochilor și a minții, am fost stăpănit de râsul curvesc, care este vrednic de plâns.

46. Uneori am ajuns chiar la glume și râsete curvești și am vorbit vorbe spurcate față de alții.

47. Din iubirea de sine, care pururea m-a stăpănit, nu m-am silit să-mi înlătur din suflet dragostea cea trupească prin dragostea dumnezeiască, iar focul poftelor trupești nu m-am silit să-l sting prin focul celei cerești.

48. Din cauza neînfrânării de la mâncare, băutura și mai ales din cauza nepăzirii minții mele cea pătimasă, mi s-a întâmplat să am scurgeri în somn, iar uneori chiar și ziua.

49. Fiind pătimăș și neputincios și cu totul neiscusit în războiul cu diavoli, am încercat să izgonesc dracul curviei din minte numai prin vorbirea împotriva lui și nu am alergat la arma cea biruitoare, adică la chemarea numelui Domnului nostru Iisus Hristos în ajutor.

50. Uneori și în Biserică fiind, sau chiar în Sfântul Altar, mi s-a întâmplat să fiu batjocorit de dracul curviei.

51. Nu m-am silit cu toată puterea să-mi păstrez, pe lângă fecioria cea trupească, și pe cea duhovnicească. Cu trupul m-am ferit de împreunări trupești, dar cu mintea și cu inima am fost preacurvar înaintea lui Dumnezeu.

52. Mi-a plăcut să mă îmbrac cu haine bune, cu încălțări luxoase, ba chiar să mă spăl pe față cu săpunuri mirositoare, prin care am atras pe alții spre pofta trupești.

53. Mi-am dezmiertat trupul prin băi, fiind sănătos cu trupul, prin care am călcat Sfintele Canoane și învățăturile Sfinților Părinți și am venit întru pomenirea goliciunii dintâi, întristând pe Duhul Sfânt și pe sfântul înger, păzitorul vieții mele.

54. Am hrănit prin nepăsare și negrijă pe cei trei vrăjmași ai fecioriei, adică pe îmbuibare, beție și somn. Astfel, mi-am îngroșat mintea, făcând-o dobitocească și gata să lucreze toată patima.

55. Am călcat votul fecioriei și am alunecat în păcate trupești, călcând făgăduința dată la călugărie (aici se va spune felul căderii trupești avute).

Păcate împotriva votului sărăciei de bunăvoie

56. N-am avut adevărata lepădare de lume când am venit la viața călugărească.

57. Nu m-am lepădat de lume nici pentru dragostea lui Dumnezeu, nici pentru Împărăția cerurilor, nici pentru a mă pocăi de mulțimea păcatelor mele, ci am venit la mănăstire cu alte scopuri rele, adică să ajung ceva mare, ori pentru a mi se da salariu pentru slujba făcută, sau alte lucruri trecătoare.

58. N-am știut că, după ce mă voi afierosi lui Dumnezeu, nici trupul nu-mi mai aparține, ci m-am gândit că și după intrarea în mănăstire mai am voie să țin legături cu

rudele mele după trup, cu prietenii din lume sau că mai am voie să am ceva al meu.

59. Cu trupul m-am lepădat de lume, dar nu și cu inima și mintea, căci încă mi-a plăcut să mă îngrijesc de cei de acasă, să mă bucur pentru bucuriile lor și să mă întristez pentru necazurile lor. Mai mult, am încercat să-i ajut material.

60. Având salariu sau pensie în mănăstire, n-am voit să dau banii la punga de obște sau dacă am dat, am mai oprit ceva. Astfel, am avut pungă deosebită în viața de obște.

61. Nu am ascultat de învățăturile Sfântului Vasile și ale altor sfinți, care zic că cine va avea pungă deosebită în viața de obște este socotit al doilea Iuda și se desparte pe sine de Biserica lui Hristos.

62. După ce am făgăduit înaintea lui Dumnezeu sărăcia cea de bunăvoie, cu voia și cu știința am călcat și defăimat cele făgăduite în fața Sfântului Altar. Căci nu am fost mulțumit cu hainele și cu hrana primite

la obște, ci am căutat să-mi procur hrană și haine mai bune decât ale celorlalți părinți și frați din mănăstire.

63. Am făcut lepădare de sine și am intrat în mănăstire numai de frică să nu mă ia în armată, în concentrare sau război.

64. Lepădându-mă de averi, de părinți, de rudinii și de prietenii mei din lume și venind la mănăstire, n-am avut adevărata lepădare de sine, adică să lepăd întru toate voia și priceperea mea. Astfel, neavând-o pe a doua, pe cea dintâi lepădare în zadar am făcut-o.

65. Venind la mănăstire, nu am voit ca, odată cu ieșirea din lume, să lepăd și grija celor lumești, ci și aici la mănăstire mi-a plăcut să mai fac negustorie și afaceri cu vânzarea de cărți, icoane etc. Ba am făcut și mai rău, că pe acestea le-am făcut pe ascuns, fără blagoslovenia starețului și a duhovnicului.

66. În vremea pravilei și a rugăciunii, nu m-am lepădat de grijile deșarte, căci cu

trupul mă închinam lui Dumnezeu, iar cu mintea și cu inima mă aflam la deșertăciunile veacului acestuia.

67. N-am avut adevărata sărăcie a duhului, adică să mă socotesc pe mine totdeauna cel mai sărac deapte bune.

68. N-am avut adevărata lepădare de lume și adevărata înstrăinare pentru dragostea lui Dumnezeu, fiindcă mi-a plăcut să intru într-o mănăstire aproape de casă și de rudele mele, spre a mă întâlni din când în când cu rudele, cu prietenii și cu vecinii mei.

69. Cunoscând că prin cei de acasă, ai mei sau prin rudele mele, îmi vine tulburare, sminteală și pagubă sufletească, tot nu m-am îndurat să mă depărtez de ei spre a mă înstrăina și, astfel, am fost legat cu inima de cei de care m-am înstrăinat pentru Hristos.

70. M-am bucurat când am auzit de bucuria celor din lume, ai mei, sau m-am întristat și tulburat auzind de paguba lor.

71. Am adunat bani deoparte cu scopul de a milui pe cei săraci, uitând că am făgăduit înaintea lui Dumnezeu să fiu sărac. Am uitat de învățăturile Sfinților Părinți, care zic că mai mare lucru este a fi sărac pentru Hristos decât a milui pe cei săraci.

72. Am ascultat sfaturile iubirii de arginți și mi-am adunat bani deoparte spre a avea la vreme de boală, la nevoie și la bătrânețe și, astfel, mi-am pus nădejdea în idoli și nu în Dumnezeu.

73. Văzându-mă cu inima legat de bani sau de avere deosebită, nu m-am grăbit să merg la Spovedanie spre a descoperi acest lucru duhovnicului, ci, bizuindu-mă pe socoteala mea și împăcându-mă cu starea în care mă aflam, am mers din rău în mai rău. Astfel, din iubirea de agoniseală în viața de obște, am căzut jalnic în iubirea de arginți.

74. Având ceva bani deoparte și avere personală, în vremea rugăciunii nu am putut

să mă rog curat, că de multe ori mă gândeam cu grijă la cele adunate, frământându-mă cum să fac pentru a le înmulți sau să nu scadă. Astfel, după cuvântul Domnului, unde am avut comoara, acolo am avut și inima.

75. Fiind stăpânit de iubirea de argint, care, după Apostolul, este pricina tuturor răutăților, am început cu banii să cumpăr haine mai scumpe ca ale celorlalți părinți, mai bune decât cele date la obște, puțină băutură și ceva de mâncare și, încetul cu încetul, m-am depărtat cu totul de viața aspră și de înfrânarea pe care am făgăduit-o lui Dumnezeu și pe care le aveam la început, când încă nu aveam bani. Deci, îngroșându-mi trupul și mintea cu moliciunea hainelor și a mâncărurilor deosebite, am ajuns rob tuturor patimilor: lenevirii, uitării, nepăsării, nesimțirii.

76. Îndemnat de gândul meu, la început am adunat bani cu scopul să miluiesc pe cei

săraci, iar după ce am ascultat pe diavolul și am pus bani deoparte, am ajuns mult mai aspru cu inima ca mai înainte față de cei săraci și am ascultat iarăși pe diavolul care îmi zicea: „Nu-ți mai da banii la săraci, că ai să sărăcești și tu”.

77. Fiind zgârcit și împietrit cu inima, m-am supărat tare pe cei ce-mi cereau milostenie și nu numai că nu le-am dat nimic, ci i-am și ocărât, batjocorit și injurat.

78. Fiind robit de dragul iubirii de argint, am părăsit vremea pravilei și a rugăciunii și m-am dus la muncă pentru a câștiga bani, spre a mă îmbogăți, spre a mea veșnică pierzare.

79. Fiind stăpânit de acest păcat, m-am apucat de vândut pe ascuns lucruri din averea mănăstirii fără blagoslovenia starețului, făcându-mă astfel fur de cele sfinte precum Iuda, Ghezi, Anania și Safira.

80. De multe ori, voind să fac negustorie, am spus minciuni și am întrebuințat

numele lui Dumnezeu spre a putea vinde scump, să înșel pe alții spre a mă îmbogăți.

81. Am mințit pe stareț și pe econom, precum și pe ceilalți din conducerea mănăstirii când m-au oprit să am pungă deosebită.

82. Am fost zgârcit, scump și împietrit cu inima și nu mi-a fost milă de nevoile altora.

83. Nu am făcut nici faptele bune ale milosteniei sufletești, nici pe ale celei trupești după a mea putere și stare.

84. Nu m-am lepădat cu mintea și inima de toate cugetările pătimate care m-au instrăinat de dragostea lui Dumnezeu.

Cele șapte păcate de moarte

I. Păcate făcute din mândrie

85. Am păcătuit înaintea lui Dumnezeu cu tot felul de mândrie.

86. M-am trufit și semețit, am fost mincinos și laudăros.

87. Am fost fățarnic și mi-a plăcut foarte mult să fiu cinstit de oameni.

88. Am păcătuit cu părerea de sine, simțirea de sine, bizuirea pe sine și cu încrederea în sine.

89. Am păcătuit cu rânduiala de sine, adică mi-a plăcut să umblu după voia mea, după capul meu și am urât supunerea și tăierea vocii.

90. Am fost stăpânit în toată vremea de duhul mulțumirii de sine, adică am fost mulțumit cu starea și așezarea mea sufletească și m-am simțit sătul de lucrarea faptelor bune, socotind că nu mai trebuie să mă nevoiesc și să-mi chinuiesc trupul, deoarece am o oarecare măsură de fapte bune și nu sunt precum ceilalți oameni.

91. N-am avut adevărata cunoștință de sine, adevărata muștrare de sine și ura de sine.

92. Am fost stăpânit tot timpul de îngâmfarea de sine și prețuirea de sine.

93. Am fost de multe ori stăpânit în minte și în cuvânt de duhul îndreptățirii de sine.

94. Am judecat cu mintea și cu cuvântul pe alții și i-am osândit pentru păcatele lor, iar de răutățile mele cele fără de număr nu m-am îngrijit.

95. Am supărat de multe ori pe Bunul Dumnezeu cu trâmbițarea de sine, adică am spus și vestit altora lucrurile mele ce mi s-au părut bune.

96. Am avut în inimă în toată vremea o laudă nebună de sine.

97. Am hrănit în toată vremea pe fariseul meu cel dinăuntru cu închipuirea de sine și cu arătarea.

98. Fiind stăpânit de mândrie și de încăpățănare, am vorbit împotriva când am fost trimis la ascultare.

99. Fiind mândru și semeț, am urât pe cei ce m-au mustrat și am iubit pe cei ce m-au lăudat.

100. M-am mândrit și lăudat cu cele patru feluri de bunătăți:

- *cu cele firești*: istețimea, frumusețea, bărbăția și cele asemenea;

- *cu cele câștigate*: meșteșugul, înțelepciunea, știința etc.;

- *cu cele din întâmplare*: bogăția, slava, cinstea, dregătoria etc.;

- *cu cele din nevoiță duhovnicească*: dragostea, răbdarea, ascultarea, smerenia etc.

101. Am fost stăpânit de cele cinci trepte ale mândriei:

- având unele bunătăți duhovnicești, n-am cunoscut că le am de la Dumnezeu;

- am recunoscut că am unele bunătăți de la Dumnezeu, însă nu am cunoscut că le am în dar, ci am socotit că le am fiindcă mi s-ar fi cuvenit, socotindu-mă vrednic de ele;

- am socotit că am unele bunătăți duhovnicești pe care nu le-am avut niciodată;

- am defăimat pe alții și am poftit să fiu numai eu lăudat și slăvit;

- am defăimat legile canonice și liturgice pe care le-au rânduit Sfinții Părinți și nu m-am supus tuturor predaniilor Bisericești.

102. Am fost robit în toată vremea de cele zece fiice ale mândriei: defăimarea ascultării, iscodirea, înșelarea cu mintea, trufia, slava deșartă, lauda, înălțarea cu mintea, pregetarea cea fățarnică, voia cea slobodă, deprinderea păcatului.

103. Am păcătuit înaintea lui Dumnezeu cu gânduri de hulă, de necredință, cu încăpățănarea, îngâmfarea, neînfrânarea și iubirea de stăpânire.

104. Din mândrie, am avut părerea că aș fi vrednic să am vreo vedenie sau descoperire de la Dumnezeu; ba chiar am avut nebunia să cred în unele vedenii și visuri ale mele, socotindu-le adevărate. N-am știut că mai mare este înaintea lui Dumnezeu cel ce-și vede păcatele sale decât cel ce vede îngeri.

105. M-am mândrit că aș fi feciorelnic cu trupul, neștiind că nici dracii nu se însoară și nici nu se mărită, dar pentru că au mândrie tot diavoli rămân, după cum scrie la Pilde: „Necurat este înaintea Domnului tot cel înalt cu inima”.

106. Socotindu-mă curat și feciorelnic, am defăimat cu mintea pe creștinii cei căsătoriți după lege și, astfel, am căzut sub cea mai grea pedeapsă a Bisericii, care este anatema (Canoanele 1, 9 și 10 din Gangra).

107. M-am socotit vrednic să fiu diacon, econom, stareț etc. în mănăstire și am defăimat pe cei ce conduc: pe duhovnic, pe chelar, bucătar și pe cei mai bătrâni decât mine.

II. Păcate făcute din slava deșartă

108. În toată vremea am fost stăpânit de duhul slavei deșarte și de fiicele ei: de lăudăroșenie, de aflarea unor lucruri noi, de fățarnicie, de pizmă, de neînvoirea la cele bune, de iubirea de ceartă, de dorința de a plăcea oamenilor, de lingușire, de iubirea de podoabe, de spălarea feței cu gândul de a plăcea altora, de aranjarea părului, de purtarea de haine frumoase și luxoase etc.

109. N-am primit ocările cu răbdare și am fost răzvrătit cu năravurile.

110. M-am fățarnicit înaintea oamenilor cu o oarecare nevoință, adică cu slăbirea trupului prin post, cu haine vechi și rupte, cu umblarea desculț și cu capul descoperit, cu părul încălzit și nepieptănat, cu lacrimile cele la arătare pe care mi le-a dat duhul slavei deșarte. Apoi: cu neagoniseala, cu neîmpodobirea chiliei, cu milostenia, cu blândețea cea fățarnică și cu celelalte asemenea.

111. Am păcătuit cu împodobirea chiliei, m-am lăudat cu cărțile mele, cu icoanele, cu scrisul, cu predica, cu iscusința în Sfintele Scripturi.

112. M-am lăudat către alții că aș fi avut vedenii sau visuri de la Dumnezeu, neștiind că diavoli slavei deșarte pe cei slabi la minte, în vedenii și în visuri, îi fac prooroci (Scara, Cuvântul III).

113. M-am lăudat că aș fi avut unele semne simțite la anumite organe ale trupului, prin care mi s-ar fi prevestit unele lucruri ce

aveau să mi se întâmple, adică mi s-a zbătut ochiul, mi-a țiuit urechea, m-a mâncat în palmă, mi-a amorțit un deget...

114. M-am încrezut în priceperea mea cea duhovnicească și m-am bizuit să plec la viața pustnicească fără să mai cer sfatul celor mai iscușiți decât mine.

115. M-am socotit vrednic să ies de sub ascultarea mănăstirii și să plec prin lume la predicarea cuvântului lui Dumnezeu spre a întoarce la pocăință pe cei ce pier.

116. Ascultând de diavolul slavei deșarte, la masă cu alții m-am înfrânat să mănânc și să beau mai mult ca ei, iar atunci când am fost singur i-am întrecut pe toți cu îmbuibarea pântecelui.

117. M-am înfrânat de la vorbă multă, de la flecăreală și de la răs, numai ca să mă socotească oamenii că sunt evlavios și cucernic și, astfel, ferindu-mă de cele mai mici, am fost biruit de fiara cea cu multe capete a slavei deșarte.

118. Am viețuit numai cu trupul în mănăstire, iar cu mintea și cu inima am umblat prin lume.

119. M-am fățarnicit și m-am lăudat cu unele fapte bune pe care nici cu gândul nu le-am lucrat.

120. M-am făcut tainic, liniștit, tăcut și chiar plângător, tot din slavă deșartă și mândrie.

121. N-am iubit niciodată în viață să fiu ocărât, necinstit de alții, defăimat și nebagat în seamă.

122. Nu m-am silit să alung din minte vicleșugurile slavei deșarte.

123. Nu m-am silit niciodată în viață să fac ceva pentru a fi defăimat de oameni.

124. În vremea pravilei de rugăciune, de multe ori am stat de vorbă cu dracii, când aceștia mă lăudau și-mi aminteau tot felul de închipuiri de slavă deșartă de la oameni.

125. Am avut întotdeauna o viață fățarnică, plină de prefăcătorie și, fiind înăuntru plin de rănilile conștiinței și de urâciunea păcatelor mele, pe dinafară m-am arătat

mormânt văruit, plin de cuvioșie și cucernicie fățarnică, prin care am vânat slavă și laudă de la oamenii care nu cunosc viclenia vieții mele.

126. M-am lăudat de multe ori că sunt un om mare, de neam bun și cinstit și că părinții mei au fost la rândul lor de neam mare, de mare ispravă, că am rude care sunt de seamă și cu funcții înalte.

III. Păcate făcute din desfrânare

Păcatele desfrânării s-au scris la votul fecioriei.

IV. Păcate făcute din mânie

127. M-am iuțit și m-am mâniat de multe ori în viață, cu pricină și fără pricină.

128. Fiind cuprins de mânie, am strigat, am batjocorit, am muștrat cu asprime, am blestemat, am înjurat și am fost chiar gata să mă răzbun pe alții cu bătaie.

129. Din cauza mâniei care m-a stăpânit, mi-am pierdut pacea minții și a inimii și răbdarea.

130. Nu m-am grăbit să întrebuițez mânia cea bună spre a păstra legile creștine, dogmele și predaniile Bisericii celei dreptmăritoare atunci când a fost vremea cuvenită.

131. Nu m-am mâniat cu toată râvna asupra celor pe care i-am auzit hulind pe Dumnezeu, pe Maica Domnului, Biserica lui Hristos și pe sfinți.

132. Nu am avut râvnă și nu m-am împotrivit asupra celor ce au călcat și au batjocorit legile canonice ale Bisericii lui Hristos (adică asupra celor ce necinstesc Sfintele Canoane, Sfânta Tradiție și toate hotărârile Bisericii).

133. Din cauza mândriei și a lenevirii, am devenit nesimțitor și împietrit la inimă și n-am avut umilință și lacrimi spre a stinge la nevoie focul mâniei și al iuțimii.

134. M-am mâniat și m-am iuțit atunci când alții mi-au arătat neputințele și răutățile mele.

135. De multe ori, în timpul rugăciunii și mai pe urmă, mi-am amintit cu ură și cu mânie fața celui ce m-a supărat și am urzit în minte gânduri de răzbunare asupra lui.

136. La mânie, m-am blestemat pe mine și pe alții.

137. Am drăcuit pe oameni, animale și alte lucruri.

138. Fiind tulburat de mânie, am bătut oameni și animale, aruncând cu lemne și pietre asupra lor.

139. M-am înfierbântat de mânie și iuțime, încât nu numai asupra oamenilor și animalelor m-am mâniat, ci și asupra lui Dumnezeu, ca un ieșit din minte, spunând cuvinte de hulă (de exemplu: „De ce m-ai mai făcut, Doamne?”, „De ce numai eu am necazuri?”, „De ce n-am murit când eram mic?”).

140. Am ținut minte răul asupra altuia.

V. Păcate făcute din zavistie

141. Am zavistuit și am urât pe alții.
142. M-am măhnit cu urâciune asupra aproapelui meu.
143. Din zavistie, pizmă, invidie și răutate, am căutat de multe ori să micșorez, prin cuvânt și prin lucru, slava, cinstea și folosul aproapelui.
144. M-am bucurat și veselit cu inima, auzind sau văzând primejdia și paguba aproapelui.
145. M-am întristat și am bolit cu inima, din zavistie, pentru darurile cele duhovnicești ale aproapelui.
146. Am fost robit totdeauna de cele cinci fiice ale zavistiei: ura, clewetirea, osândirea, săltarea și bucuria pentru necazurile și primejdiile care i s-au întâmplat aproapelui meu.
147. Am lăsat viermele zavistiei să-mi roadă inima cu întristarea și cu părerea de rău

pentru binele și sporul aproapelui meu și nu m-am silit ca, prin rugăciune și dragoste, să îndepărtez de la mine această ciumă a sufletului.

148. Am ținut minte multă vreme răul ce mi l-au făcut alții, iar când am avut prilej potrivit, m-am răzbunat cu răutate asupra lor.

VI. Păcate făcute din lăcomia pântecelui

149. În toată vremea am fost lacom la mâncare și băutură.
150. Am mâncat mai înainte de ora mesei și m-am sârguit să-mi procur mâncăruri gustoase și scumpe.
151. Am pierdut multă vreme pentru prepararea hranei, întrebuițând tot meșteșugul pentru a face mâncăruri cât mai bune și de cât mai multe feluri.
152. Mi-am întunecat mintea cu mâncare prea multă și băutură peste măsură (apă, vin, sucuri, ceai etc.).

153. Mi-am făcut pântecelul dumnezeu, slujindu-i și făcând voia lui.

154. Am dezlegat uneori în posturi sau în zilele de post la mâncăruri cu ulei și vin, neținând seama de Sfintele Canoane și de Tipicul Bisericesc.

155. Mi-am îngroșat trupul cu mâncăruri și băuturi peste măsură, din care cauză mi-am îndobitocit mintea, devenind leneș, trândav și greoi la lucrarea tuturor faptelor bune.

156. Am fost stăpânit de nesățurare, de cârtire și de nemulțumire în timpul mesei.

157. Am mâncat și am băut pe ascuns, fără vreme și fără rânduială.

158. Am stat la masă precum cele necuvântătoare, fără a zice sfânta rugăciune înainte și după masă.

159. În vremea mesei am vorbit deșertăciuni, am făcut glume și am râs nebunește, cu glas tare, făcând sminteală celor ce m-au văzut.

160. M-am îmbătat cu vin și cu alte băuturi alcoolice.

161. Am fost iubitor de dulceață și mi-a plăcut să beau băuturi dulci.

162. Am cheltuit bani cumpărând bomboane, ciocolată, prăjituri și alte dulceturi spre a mă desfăta cu ele, îndulcind gâtlejul și stărnind prin ele poftele necurate.

163. La masă, n-am mâncat încet, cu liniște, cu rugăciune în minte și cu frică de Dumnezeu, ci, fiind lacom, am mâncat repede, ca lupul, și dacă ar fi fost cu puțință, aș fi înghițit totul deodată.

164. Fiind rob al pântecelui, am așteptat cu mare nerăbdare să vină ora mesei, Paștele, Crăciunul, Sâmbăta, Duminica și alte praznice mari, spre a face dezlegare la toate mâncărurile și la vin.

165. De multe ori am vrut să-mi vină vreun prieten sau musafir pentru a putea în cinstea lor să dezleg la mâncare și vin și astfel, prin fereastra dragostei și a primirii de străini, să dau drumul lăcomiei pântecelui.

166. Încerezându-mă în îndreptățirea cugetului meu, am îndrăznit să dezleg uneori posturile rânduite de Sfânta Biserică mâncând de dulce sau cu untdelemn nefiind și bolnav cu trupul.

167. De multe ori mi-a plăcut să mănânc mâncăruri prea iuți, prea acre, prea sărate, prea dulci sau alte mâncăruri grele pe care anevoie le poate mistui stomacul și mi-am pricinuit boală singur, la trup și la suflet.

168. Din cauza saturării pântecelui, mi-am făcut mintea groasă și molatică și mi-am slăbit trezvia, atenția și memoria.

169. Din cauza îmbuibării pântecelui care m-a stăpânit, mi-am pornit limba la tot felul de deșertăciuni și glume, ba uneori, fiind sătul de tot felul de bucate, am avut nebunia de a mă face dascăl și a tâlcui altora din Sfânta Scriptură, neaducându-mi aminte de ceea ce spune Sfântul Isaac Sirul și alți sfinți părinți: „În pântecele plin, cunoștința lui Dumnezeu nu locuiește”.

170. În vremea mesei, mai ales la praznice bogate, venind la masă și văzând mulțimea bucatelor, mi-am legat inima de ele și nicidecum nu am voit să-mi aduc aminte de moarte, de judecată, de gheenă și de mâncarea viermilor cea de după moarte.

171. Din cauza obiceiului celui rău care m-a stăpânit prin saturare, am îngreunat corabia sufletului meu și am aruncat-o în valurile nesimțirii și ale lenevirii, apoi am înecat-o în marea cugetelor curvești.

172. În toată vremea vieții mele am fost iubitor de dulceți și iubitor de trup.

173. Am mâncat carne în mănăstire și am dorit să-mi dea alții mâncăruri de carne și alte gustări ispititoare.

174. Am mâncat pește în zilele oprite și am îndemnat și pe alții să mănânce.

175. Am îndemnat pe alții să mănânce de dulce în zilele oprite fără ca aceștia să fie bolnavi.

VII. Păcate făcute din lene și nepăsare

176. M-am lenevit să lucrez toată fapta bună cu gândul, cu cuvântul și cu lucrul după a mea putere.

177. M-am lenevit să mă rog lui Dumnezeu în toată vremea.

178. M-am lenevit să merg la Biserică spre a asculta Sfânta Liturghie și celelalte slujbe ale Bisericii, când nu eram în ascultare.

179. M-am lenevit să-mi fac pravila la chilie și Canonul cel călugăresc care mi-a fost dat de stareț sau de duhovnicul meu.

180. Am dormit prea mult și nu m-am silit să priveghez după a mea putere.

181. M-am lenevit să-mi fac ascultarea care mi s-a dat de stareț sau de economul mănăstirii.

182. M-am lenevit să fiu veghetor și treaz cu mintea în fiecare clipă spre a nu fi luat prin surprindere de cursele dracilor.

183. M-am lenevit să zic în toată vremea rugăciunea: „Doamne Iisuse Hristoase,

Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul”, după cum mi s-a poruncit la călugărie.

184. M-am lenevit să slujesc cu toată puterea părinților și fraților neputincioși și bolnavi cu trupul.

185. M-am lenevit la lucrarea cea tainică a minții, adică la cugetarea cât mai deasă la moarte, la Judecata de Apoi, la Preasfintele Taine ale Domnului, la Rai și la Iad, precum și la alte lucruri duhovnicești și ziditoare de suflet.

186. M-am lenevit la lucrarea cea tainică a minții, adică să cuget Legea Domnului ziua și noaptea, după cum scrie psalmistul (Psalmul 118), la minunile care sunt în toată zidirea lui Dumnezeu.

187. Am fost stăpânit în toată vremea de moleșeala voinței, din care cauză nu am voit să lucrez faptele bune.

188. Am fost stăpânit în toată vremea de moleșeala trupului, slăbănogirea mădulelor

trupului, păruta neputință a trupului și trândăvia, din care cauză am adus multă pagubă ticălosului meu suflet.

189. Am dormit în Biserică în vremea Sfintei Liturghii, a Utreniei și a celorlalte slujbe.

190. Din lene și trândăvie, mai mulți ani din viață nu am făcut Canonul de metanii și închinăciuni care mi s-a rânduit la călugărie și nici o altă nevoie călugărească după a mea putere nu am lucrat.

191. M-am lenevit în toată vremea să citesc regulat cele Șapte Laude ale Bisericii când nu am avut ocazia să le ascult în Biserică.

192. M-am lenevit să mă scol la miezul nopții pentru a merge la Utrenie sau, fiind undeva departe de Biserică, n-am avut grijă să mă scol să-mi fac pravila de rugăciune după puterea mea.

193. Când am auzit noaptea clopotele care mă chemau la slujba Utreniei, în loc să mă bucur și să dau slavă lui Dumnezeu că mă

cheamă la slavoslovie Sa, mi-a fost lene și ciudă că mă trezesc din somn.

194. Când am auzit la miezul nopții toaca de fier care suna deșteptarea sau toaca de lemn din jurul bisericii, din lene nu am vrut să mă scol să merg la slujbă, ci am zis să mai stau puțin până se vor aduna părinții și frații la rugăciunile începătoare și, punând capul jos, m-am trezit la jumătatea Utreniei, ba uneori chiar dimineața, pierzând slujba și nefăcând-o nici la chilie.

195. Mi-am păgubit în toată viața sufletul cu moleșeala, nepăsarea și somnul mult.

196. De multe ori în timpul posturilor, fiind oarecum slab cu trupul, m-am gândit să dorm mai mult ca de obicei, gândind că lipsa de hrană se completează cu somnul mult, risipind folosul postului cu lenea și trândăvia.

197. Stând în picioare la priveghere în Biserică sau la pravilă în chilie, am fost biruit de lene și de moleșeală și nu m-am

ostenit să stau în picioare, ci am stat jos în strană sau în genunchi, ori m-am rezemat de stâlpi sau pereți, pierzând folosul privegherii.

198. Socotind că alung somnul și lenea, am părăsit pravila de rugăciune și m-am apucat de alte lucruri, prin care, deși am reușit să alung somnul, am izgonit și rugăciunea din minte, umplându-mă de griji și răspândindu-mă cu gândul. Astfel, socotind că alung un diavol, am dat drumul altora mai mulți, care mi-au furat rugăciunea și mi-au tulburat mintea.

199. M-am lenevit să stau în picioare la rugăciune sau drept în genunchi, stând totdeauna îngenunchiat pe călcâie, spre a odihni trupul, să nu simtă durere și osteneală.

200. Din lene și cruțare de sine, nu m-am ostenit să fac metanii mari cu genunchii și fruntea până la pământ, ci am făcut închinăciuni. Ba, ce este și mai rău, nici pe acestea nu le-am făcut cum trebuie, adică

plecându-mă până la pământ, ci de multe ori le-am făcut numai așa de mântuială, până la brâu, sau le-am făcut din genunchi, amăgindu-mă că-mi fac Canonul.

201. Din lene, nu mi-am făcut Canonul complet, ci numai pe jumătate, uneori dormind prea mult sau altceva făcând în timpul pravilei. Nu mi-am făcut deloc Canonul, zile în șir, săptămâni și chiar mai mult.

202. Fiind trândav și leneș și urând starea la rugăciune, care este lucrul cel mai de seamă pentru călugări, lăsând pravila de rugăciune de la Biserică sau cea de la chilie, m-am făcut primitor de străini, îngrijitor de bolnavi ș.a. Astfel, prin cele mai mici am pierdut pe cele mari.

203. M-am obosit peste măsură la slujbele cele dinafară, din care cauză în vremea rugăciunii m-am cufundat în somn greu și nu am mai putut deschide gura spre lauda lui Dumnezeu.

204. Venind la slujba de noapte, am fost biruit de moleșeală și de somn, ori am dormit în biserică, ori am părăsit slujba mergând la chilie unde m-am culcat.

205. Am stat de vorbă în timpul pravilei. Am scos pe alții din Biserică și către ei am clevetit pe părinți.

206. De multe ori lenea de a mă ruga mi-am acoperit-o cu unele pricini, părute a fi îndeletniciri folositoare, dar care au fost făcute în vremea pravilei.

207. Am îndemnat pe alții să nu meargă la Biserică sau să lase pravila de la chilie spre a-mi sluji mie.

Păcatele lipsirii

208. Din cauza lenevirii și a trândăviei care m-au stăpânit, am căzut în acest păcat al lipsirii.

209. Nu am lucrat după putere faptele bune pe care le-aș fi putut face cu lucrul.

210. Nu m-am silit să lucrez după putere faptele bune pe care le-aș fi putut face cu cuvântul, spre folosul meu și al altora.

211. M-am lenevit și trândăvit cu mintea să gândesc toate cele spre folosul sufletului meu și al altora.

212. M-am lenevit să scriu cele spre folosul de obște al Bisericii lui Hristos, deși aș fi putut.

213. Am fost leneș, molatic și nepăsător, neajutând pe alții care se aflau în primejdie trupească sau sufletească.

Păcate împotriva Duhului Sfânt

214. Am păcătuit cu încrederea prea mare în mila lui Dumnezeu, nesocotind rânduielile Bisericii.

215. M-am deznădăjduit de multe ori de mila lui Dumnezeu.

216. M-am împotrivit adevărului învederat și dovedit spre a putea continua să păcătuiesc sau susținând unele idei vechi.

217. M-am lepădat de credința Ortodoxă.
218. Am pizmuțit pe aproapele pentru darul ce i l-a dat Dumnezeu.
219. Din răutate, n-am vrut să învăț pe cei neștiutori despre lucrurile adevărului și ale credinței.

Păcate strigătoare la cer

220. Am ucis cu voia mea.
221. Am asuprit pe cei săraci.
222. Am oprit plata celor ce mi-au lucrat.
223. Am defăimat și am nemulțumit pe părinții mei trupești și duhovnicești.

Păcate față de aproapele

224. Am silit pe alții să păcătuiască.
225. Am aprobat păcatele altora.
226. Am dat prilej altora să păcătuiască, luând astfel păcatul lor asupra mea.
227. Nu am muștrățat păcatul altora, deși aș fi putut.

228. Am ajutat pe altul să păcătuiască.
229. Am luat apărarea celui ce păcătuia.

Păcate împotriva celor nouă porunci ale Bisericii

230. Nu m-am rugat lui Dumnezeu și nu am mers la biserică duminică și în sărbători.
231. Nu am ținut cu sfințenie posturile.
232. Nu am cinstit după cuviință clericii Bisericii.
233. Nu m-am spovedit cât mai des și nu m-am împărtășit cu Sfintele Taine.
234. Nu m-am supus și nu am ascultat de mai marii mei.
235. Nu am ținut posturile rânduite de episcopul nostru în vreme de primejdie.
236. Am citit cărți cu învățături eretice și m-am dus la adunările lor. Am îndemnat pe alții să citească astfel de cărți și să ia parte la adunări sectare.
237. Am răpit din averile și bunurile Bisericii.

238. Nu am sfătuit pe mireni să nu facă nunți în posturi sau cu lăutari.

Păcate împotriva celor zece porunci

239. Am avut gânduri de hulă împotriva lui Dumnezeu și a Maicii Domnului, asupra sfinților și a altor lucruri sfinte.

240. Am avut unele îndoieli cu privire la dogmele dreptei credințe.

241. M-am lenevit și nu am învățat pe de rost dogmele și tainele credinței celei adevărate în Dumnezeu.

242. Am citit cărțile ateilor, ereticilor, schismaticilor și ale vrăjitorilor.

243. N-am avut credință și evlavie față de toate lucrurile dumnezeiești și sfinte.

244. Nu m-am spovedit cu adevărat și cuviincios, cu cercetarea conștiinței, cu durerea inimii și cu hotărârea de a nu mai păcătui.

245. M-am împărtășit de multe ori nepregătit și ne nevredecie cu Sfintele Taine ale lui Hristos.

246. Am îndrăznit să mă împărtășesc cu Sfintele și Preacuratele Taine ale lui Hristos atunci când am avut pe conștiință vreun păcat de moarte.

247. Nu am mulțumit lui Dumnezeu în vreme de boală, în necazuri, pagube, primejdii și alte scârbe care mi s-au întâmplat.

248. Am avut obiceiul de a blestema pe alții și pe mine însumi și de a da dracului pe oameni, animale și alte lucruri.

249. Am slujit pântecelui, lăcomindu-mă la mâncăruri și băuturi.

250. Am fost lacom la avere, la bani și la alte lucruri trecătoare.

251. Am crezut în vedenii și visuri înșelătoare.

252. Am avut evlavie fățarnică și neadevărată și mi-am arătat credința numai cu lucrurile cele din afară, precum fariseii.

253. Am iubit idolii cei simțiți și închipuiți ai patimilor mele mai mult decât pe Dumnezeu și le-am slujit de bunăvoie și cu toată inima.

254. Am hulit numele lui Dumnezeu prin gândurile cele ascunse ale inimii, pe care le-am lucrat la arătare și prin care am smintit pe alții.

255. Am făcut jurământ pe numele lui Dumnezeu zicând: „zău”, „Dumnezeu știe” și altele asemănătoare.

256. Am făcut multe făgăduințe înaintea lui Dumnezeu și nu le-am împlinit.

257. Am crezut unele vorbe ale vrăjitorilor, proorocilor mincinoși și ale celor ce susțineau că ar fi avut vedenii.

258. Am făcut glume cu cuvinte din Sfintele Scripturi.

259. Am defăimat și prihănit pe Dumnezeu, nesuferind cu răbdare bolile trupului și necazurile vieții.

260. N-am cinstit după cuviință Duminică și Sărbătorile; am stat la slujbă numai cu trupul, nu și cu inima.

261. Am îndrăznit să lucrez în zilele de Duminică și în Sărbători.

262. Nu am citit Sfintele Scripturi în zilele de Duminică și de Sărbători. Nu m-am silit ca în aceste zile să fac milostenie și alte fapte bune.

263. N-am cinstit și n-am mulțumit după cuviință celor ce mi-au făcut bine.

264. Nu m-am rugat lui Dumnezeu pentru iertarea păcatelor părinților mei trupești și sufletești.

265. Am omorât cinstea altora prin vorbe de rău și clevetitoare.

266. Mi-am pătat trupul și sufletul cu necumpătarea la mâncare și băutură.

267. Am urât pe aproapele meu.

268. Am furat câte ceva de la alții.

269. Am fost fur de cele sfinte, luând câte ceva din Biserică sau din averea de obște a mănăstirii, ca: alimente, vin, bani, haine și alte lucruri.

270. Nam dat înapoi cele ce le-am furat de la alții.

271. Am vândut lucruri cu un preț mai mare decât făceau, spre paguba celor ce le-au cumpărat.

272. Am vândut lucrurile mănăstirii mai ieftin decât făceau, spre paguba mănăstirii.

273. Am obiceiul de a spune minciuni.

274. M-am jurat cu numele lui Dumnezeu și am îndemnat și pe alții să jure sau să spună minciuni.

275. Nu m-am silit după putere să opresc mărturiile mincinoase care au venit asupra altora.

276. Am fost clevetitor, lingușitor și am lăudat pe cei ce au făcut nedreptate.

277. Am poftit femeie măritată, fecioară și alte fețe femeiești.

278. Am poftit bani, avere, pământ, cinste și orice alt lucru pe care l-am văzut la alții și eu nu-l aveam.

279. Am fost robit cu inima de multe patimi trupești.

Păcate făcute din nepăsare și din nesimțirea inimii

280. În toată viața am fost stăpânit de neștiință, nesimțire și împietrirea inimii.

281. Din cauza nesimțirii, n-am fost veghetor cu mintea și n-am avut bărbăție de cuget.

282. În toată vremea m-a stăpânit uitarea, lenea, nepăsarea, deznădejdea, neevlavia și nefrica de Dumnezeu.

283. Din cauza nesimțirii, mi s-a părut că nu aș fi chiar așa de păcătos precum sunt alții și, prin urmare, nu aș avea de ce să mă pocăiesc așa tare, plângând pentru păcatele și răutățile mele.

284. Am dormitat cu întunecarea minții și am trăit ca și cum nu aș mai muri niciodată și nu aș mai da seamă înaintea lui Dumnezeu pentru faptele mele cele rele.

285. Am fost stăpânit de răceală și de uscăciune sufletească față de toate lucrurile

bune. Am stat încremenit și lăncezit cu trupul și cu sufletul față de tot lucrul cel duhovnicesc și față de toată lucrarea cea bună spre mântuire.

286. Fiind stăpânit de nesimțire și împietrirea inimii și lipsit de setea duhovnicească, am pierdut râvna, zdrobirea inimii, umilința și orice simțire duhovnicească a lui Dumnezeu din sufletul meu și am rămas ca un mort de multă vreme, cu mintea și cu sufletul plin de nepăsare.

287. Săturându-mă la masă și muștrându-mă cugetul, mi-a părut rău, dar, fiind stăpânit de nesimțire, la masa următoare am adăugat lăcomie peste lăcomie și beție peste beție. La fel am făcut cu somnul, cu vorba multă și cu celelalte patimi ale mele.

288. Fiind cuprins de nesimțirea păcatelor mele și neavând sentimentul fricii lui Dumnezeu, de multe ori am fericit tăcerea cu multă vorbire, am osândit râsul, iar despre plâns am vorbit râzând.

289. Am privit cu poftă la femei, dar pe ele cu fățarnicie le învățam despre întreaga înțelepciune și feciorie.

290. Am fericit pe cei ce se ostenesc prin pustie, iar eu am petrecut prin casele oamenilor.

291. Am lăudat pe cei blânzi și milostivi, iar eu am fost stăpânit de mânie. Pe săraci i-am urât și i-am alungat cu mânie când mi-au cerut ceva.

292. Am lăudat pe cei ce au dragoste de Dumnezeu și de aproapele, iar eu, păcătosul, m-am arătat străin de aceasta.

293. Auzind vorbindu-se despre moarte, despre judecată și gheenă, m-am umilit și am plâns, dar în același moment, auzind vreo glumă sau cuvinte deșarte, nu mă puteam stăpâni de răs.

294. Fiind în Biserică sau în Sfântul Altar, atâta nesimțire am arătat, încât cu vorbe deșarte, cu dormitare și chiar cu glume și răs am necinstit acest loc sfânt și am stat ca

la teatru. Am stat fără evlavie în timpul Sfintei Liturghii și m-am apropiat de Sfintele Taine ca de niște pâine și vin obișnuit.

295. De cei umiliți și smeriți cu inima nu m-am sfiit și am râs de cei evlavioși și de cei ce plângeau, urându-i, fiindcă maica răsului și hrănitorea somnului este blestemata nesimțire.

296. Fiind cuprins de împietrire și nesimțire, în timp ce eram la cimitir am privit la mormintele fraților fără nici un gând la moarte.

297. Citind în Biserică la Psaltire, la canoane sau cântând la strană, am făcut-o fără evlavie și atât de repede încât nici eu nu înțelegeam ce citeam sau cântam. Uneori m-am răspândit cu mintea și, nestăpânindu-mă, am râs până la lacrimi. Astfel, în loc să-mi fac milostiv pe Dumnezeu, L-am mâniat.

298. Din cauza nesimțirii și a împietririi, niciodată nu am avut adevărata deslușire a gândurilor, având mintea oarbă la înțelegerea

celor bune și nepricepând că nesimțirea este moartea minții și a sufletului, înainte de moartea trupului (după Sf. Ioan Scărarul).

Păcate împotriva blândetii și a răbdării

299. În toate lucrurile, cuvintele și gândurile mele nu m-am sârguit să am răbdare și blândete și nu mi-am adus aminte de Mântuitorul nostru Iisus Hristos, Care a fost și este pururea blând și smerit cu inima.

300. Neavând răbdare și blândete, nu am putut avea o așezare netulburată și neschimbată când cineva m-a ocărât sau necinstit cu ceva.

301. M-a stăpânit în toată vremea iuțimea, nerăbdarea, amărăciunea, necazul, tulburarea, neliniștea, nealinarea, neîngăduința, răutatea și viclenia.

302. Fiind fără răbdare și blândete, am fost străin de nerăutate, de simplitate și de nevinovăția cuvenită unui suflet curat.

303. Am fost nemulțumitor și cârtitor la ascultare și la orice lucru bun.

304. Nu am sfătuit pe alții la vreme de nevoie cu toată blândețea și cu îndelungă răbdare.

Păcate împotriva dreptei socoteli

305. N-am avut adevărata cunoștință de sine, adică nu am avut o vedere clară cu mintea a tuturor neputințelor mele.

306. N-am avut dreapta socoteală și adevărata deslușire pentru a cunoaște care este voia lui Dumnezeu, în toată vremea, în tot locul și la tot lucrul.

307. N-am avut dreapta socoteală nici în lucru, nici în cuvânt, nici în cele gândite.

308. Neavând dreaptă socoteală și deslușire, foarte mult m-am păgubit și niciodată în viață n-am putut face vreun lucru bun, care să fie după voia lui Dumnezeu.

309. De multe ori și mai totdeauna am socotit că sunt bune acele lucruri, cuvinte

și gânduri care, de fapt, nu erau așa. Astfel, trăind în robia cea neascultătoare a sufletului, pe toate rău le-am lucrat, le-am vorbit și le-am gândit.

310. Lipsindu-mi dreapta socoteală, n-am ajuns niciodată la adevărata pricepere duhovnicească și nici la simțirea cea adevărată a inimii, spre a face cele bune și de folos.

311. Având mintea întunecată de patimi și neavând dreapta socoteală, nu am înțeles când iconomia lui Dumnezeu a lucrat la mântuirea mea, când a fost ajutorul Lui, când păzirea Lui, când mângâierea Lui și, necunoscând aceste binefaceri, am rămas nesimțitor și nerecunoscător.

312. Neavând dreapta socoteală și deslușirea cea bună, n-am cunoscut în cel fel trebuie înțelese lucrurile cele duhovnicești, față de mine și față de aproapele meu. Tot din această cauză, n-am cunoscut nici vremea potrivită, nici locul în care ar fi trebuit să le folosesc pe acestea.

313. Neavând deslușirea cea bună și dreapta socoteală, n-am cunoscut nici deosebirea patimilor, nici în ce fel m-au robit pe mine și pe alții. Tot din această cauză, n-am cunoscut nici adevăratul scop al faptelor bune și, din acest motiv, toate le-am lucrat rău. N-am avut dreapta socoteală și chibzuință la somn, mâncare, băutură, lucru, vorbă, tăcere, gândire, mâhnire, bucurie și la nici un lucru bun.

314. N-am avut deslușire și dreapta socoteală când m-am aflat în fața a două păcate.

315. N-am avut darul deslușirii și al dreptei socoteli, căci toate faptele mele cele bune rău le-am lucrat, împletindu-le cu diferite răutăți și neajunsuri, astfel că iubirea de străini am batjocorit-o cu îmbuibarea pântecelui și cu lăcomia, dezlegând fără chibzuială în cinstea fratelui.

316. Dragostea de aproapele am pângărit-o cu gânduri necurate, căci de la dragostea

duhovnicească am sărit la gânduri trupești și pătimăse. Judecata cea dreaptă am amestecat-o cu viclenie. Blandetea am împletit-o cu moleșeala și cu lașitatea. Cu răutatea am ajuns până la nepăsare. Cu pogorământul cel fără de măsură și afară din cale am ajuns până la răcirea râvnei celei sfinte și chiar până la nesimțire. Tăcerea am stricat-o cu îngâmfarea, iar bucuria am amestecat-o cu alunecarea. Nădejdea am îmbolnăvit-o cu moleșeala voinței, iar cu lenea am netrebnicit-o. Curățenia am întinat-o cu simțirea amărăciunii și cu osândirea aproapelui. Pe toate cele arătate aici le-am omorât cu otrava slavei deșarte. Astfel, din cauza nechibzuinței mele și a nedeslușirii, în loc de folos mi-am agonisit pagubă și muncă.

317. Fiind orbit la înțelegere și la deslușirea celor bune, n-am cunoscut când a fost vremea să plâng și când să mă bucur, când a fost vremea să mă supun și când să poruncesc,

când a fost vremea să întrebuițez postul cel aspru și când să dezleg cu măsură postul, când a trebuit să mă lupt cu trupul și când să-l mângâi sau să-l sprijin, când a fost vremea de silință și râvnă, de osteneală cu trupul și când a fost vremea să mă liniștesc cu mintea, când a fost vremea să mă mâhnesc și când să mă întristez cu întristarea cea bună. N-am cunoscut când a fost vremea să învăț pe alții, când am avut conștiința întinată și când a fost vremea să mă curăț de întinăciunea conștiinței. N-am cunoscut când a fost vremea să mă lupt și să mă împotrivesc cu voința și cu mintea și când a fost vremea să petrec în pace duhovnicească; când a fost vremea să mă rog neîncetat și când să slujesc fără fățarnicie fraților mei. Deci, nepricepând unele ca acestea, pentru lenevirea, nechibzuința și nedeslușirea mea, mai înainte de vreme le-am căutat, iar când a fost vremea potrivită nu m-am îngrijit de ele. Astfel, am

trăit toată viața strâmb și fără cumpăna dreptei socoteli și, prin această nechibzuință, în loc de folos, mi-am încărcat sufletul cu nenumărate păcate.

318. Fiind robit la minte de întunericul păcatelor, n-am cunoscut care este deosebirea dintre paza gândurilor și paza minții, neștiind că cea de-a doua o covârșește pe cea dintâi, fiind între ele o deosebire ca de la cer la pământ.

319. N-am știut când a fost vremea potrivită să mă rog împotriva gândurilor rele spre a le pierde. De asemenea, n-am știut când a fost vremea să mă împotrivesc lor direct cu cuvântul, să le defăimez sau să le trec cu vederea și astfel, din nechibzuință, neștiind cum să le ocărăsc în vremea luptelor celor de gând, am fost batjocorit de draci.

320. Neavând darul deslușirii gândurilor și al dreptei socoteli, n-am știut să deosebesc lacrimile cele bune de cele împletite cu

slava deșartă și n-am știut că lacrimile, ca și umilința cea falsă, cresc în mine prin înălțarea cu gândul, prin iuțime și prin mânie.

321. N-am știut care lacrimi sunt de la Dumnezeu, care de la fire, de la necaz, de la diavolul curviei și care sunt de la dracul slavei deșarte. Apoi, care sunt de la pomenirea gheenei și a judecării. Din această cauză, de multe ori, socotind că plâng pentru păcatele mele, eu mă aflam plângând pentru înmulțirea și întreținerea lor.

322. Neavând dreaptă socoteală, de multe ori am început să plâng cu lacrimile cele bune, dar am terminat plânsul cu lacrimile cele rele, izvorâte din diferitele patimi care s-au mișcat în sufletul meu.

323. Neavând buna înțelegere și dreapta socoteală, n-am cunoscut meșteșugul cel duhovnicesc prin care se schimbă amintirile cele deșarte cu amintiri și gânduri sfinte, spre zidirea sufletească.

324. Neavând lumina minții curată, n-am putut face deosebirea dumnezeieștilor virtuți și n-am știut că pentru a cunoaște care este voia lui Dumnezeu trebuie să-mi omor voia întru toate cele spre mântuire.

325. Neavând dreaptă socoteală, am început să fac lucruri mai presus de puterea și priceperea mea. Astfel, cele începute fără chibzuință, în loc de folos, cu pagubă și primejdii le-am terminat.

326. Fiind uneori bolnav și neputincios cu trupul și neștiind că Dumnezeu, la vreme de neputință, pocăința noastră o socotește după măsura smereniei și nu după osteneala trupului, eu, ca un nedeslușit la minte, mi-am chinuit trupul mai presus de puterile lui și, prin această silnicie fără judecată, mi-am tulburat sufletul peste măsură.

327. Neavând dreaptă socoteală, n-am cunoscut că uneori chiar prietenia cea duhovnicească și nevinovată trebuie părăsită, mai ales după ce am văzut că alții

se smintesc de dragostea și prietenia noastră și o socotesc pătimașă.

328. Neavând smerenie și dreaptă socoteală, m-am apucat uneori să fac pe dascălul și să tâlcuiesc după capul meu unele lucruri grele din Sfânta Scriptură. Astfel, și pe mine și pe alții i-am dus la rătăcire și i-am înșelat, făcându-i să înțeleagă altceva în loc de cele drepte și cuvenite.

329. Neștiind că virtutea nu are hotar și că cel ce sporește în lucrarea virtuților trece din puterea lucrării în puterea vederii și, prin urmare, dintr-o lumină a minții trece spre altă lumină înțelegătoare fără sfârșit, mi s-a părut că aș fi ajuns, oarecum, la sfârșitul unor fapte bune. Iar din această ne bună părere de sine am căzut în trufie și trândăvie.

330. Neștiind că sufletele sfinților și ale dreptilor și chiar ale îngerilor lui Dumnezeu, în veacul cel viitor, merg din putere în putere și din sporire în sporire, adăugând

slavă peste slavă, fără a ajunge vreodată la înțelegerea celor sfinte, mi s-a părut câteodată că aș fi ajuns desăvârșit în unele înțelesuri duhovnicești și că nu mai am nevoie să știu altele. Astfel, cu părerea că le știu pe toate, m-am împiedicat să știu cele de folos.

Păcate față de lucrarea cea dreaptă a Sfintei Rugăciuni

331. M-am lenevit să mă rog lui Dumnezeu neîncetat, ziua și noaptea.

332. M-am lenevit să merg la Biserica pentru a asculta Sfânta Liturghie, cele Șapte Laude și celelalte rugăciuni și slujbe ale Bisericii.

333. M-am lenevit să-mi fac pravila și Canonul la chilie.

334. Fiind undeva izolat cu ascultarea și neputând să iau parte la slujbele Bisericii, m-am lenevit să-mi citesc cele Șapte Laude

la vremea lor sau să zic în locul lor rugăciunea lui Iisus, după cum au rânduit Sfinții Părinți.

335. M-am lenevit să zic rugăciunea „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul” în tot locul și-n tot ceasul, după cum am făgăduit la călugărie, când am primit metaniile în mână.

336. Ca nou venit în mănăstire, am defăimat cantitatea rugăciunii, adică m-am lenevit să citesc mai mult la Psaltire, acatiste și alte rugăciuni, uitând că pentru noi, cei începători, cantitatea ne duce la calitatea rugăciunii, adică spre rugăciunea fără răspândire.

337. În vremea pravilei de rugăciune, m-am silit numai spre cantitate, adică doar să bolborosesc multe cuvinte, necăutând să-mi concentrez toată atenția minții spre înțelegerea celor citite și spre simțirea lor cu inima. Astfel, șilindu-mă să împlinesc numai cantitatea cea obișnuită, am hrănit

pe fariseul meu cel dinlăuntru, nelăsându-mi sufletul niciodată să se învrednicească de adevărata rugăciune.

338. Am pierdut timpul destinat rugăciunii, zăbovind în rugăciunea cea spurcată, în cea care se numește pierdută, în cea necurată sau în cea pălănită. Adică uneori stăteam la rugăciune având gânduri spurcate, iar alteori am pierdut rugăciunea prin răspândirea la lucrurile cele deșarte și nefolositoare. Uneori m-am lăsat furat de nesimțire și de gândurile cele rele, iar alteori m-am lăsat învins de asuprirea vreunui gând rău, care s-a apropiat de mine în vremea rugăciunii.

339. Am avut în rugăciune unele cereri nechibzuite către Dumnezeu. Când am cerut unele lucruri folositoare, dacă după o vreme am văzut că nu le dobândesc, m-am întristat și descurajat și nu m-am mai rugat, neînțelegând că Dumnezeu îmi poartă de grijă de cele ce sunt spre folosul meu.

340. Am fost batjocorit de draci în chip jalnic, căci, sosind ceasul de rugăciune, am lăsat vremea cea rânduită pentru pravilă și m-am apucat de alte treburi, neștiind că nici o treabă nu este mai de folos ca rugăciunea.

341. N-am avut grijă ca în timpul în care făceam ascultare să am pe buze și în minte sfânta rugăciune.

342. De multe ori m-am rugat numai cu rugăciunea cea vorbită, simțind puterea ei numai cu mintea, iar cu inima niciodată.

343. În vremea rugăciunii, nu m-am silit să am aceste trei: pe limbă numele Domnului, în minte prezența Lui, în față și în inimă setea și dorul de Dumnezeu. Neavându-le pe acestea, niciodată nu m-am rugat deplin.

344. În vremea rugăciunii m-am lenevit să mă cobor cu mintea în inimă și de acolo să strig către Bunul Dumnezeu, cerându-I ajutorul și mila.

345. În vremea Sfintei Rugăciuni, nu m-am silit să țin mintea surdă, oarbă și mută

pentru toate lucrurile cele deșarte. Din această cauză am fost batjocorit de draci prin răspândirea gândurilor și prin invoirea cu ele.

346. Știind că Dumnezeu cere de la om rugăciunea cea fără formă (fără imaginație), totuși eu m-am lăsat mintea să-și închipuie fel de fel de forme și năluciri și astfel, în loc să mă rog lui Dumnezeu, m-am aflat închipuindu-mi idoli patimilor mele.

347. Din neluare aminte, n-am avut atenție în vremea Sfintei Rugăciuni și nu m-am sârguit cu toată puterea să trec vama imaginației.

348. În vremea rugăciunii, am fost batjocorit de multe ori de filosofii întunericii și teologii iadului, care m-au îndemnat să las rugăciunea cea din inimă și să teologhisesc și să filosofez fel de fel de lucruri care păreau bune și înalte. Astfel, prin cele părute bune și înalte, am pierdut pe cele cu adevărat bune și înalte.

349. De multe ori, când mila Domnului m-a cercetat în timpul rugăciunii și când sufletul a început a se ruga din inimă cu cuvinte proprii, eu, păcătosul, ca un nelămurit și nechibzuit, în aceste momente sfinte am început a căuta cuvinte alese pentru a vorbi cu meșteșug cu Dumnezeu; prin această mândrie și prostie am alungat darul și umilința de la ticălosul meu suflet și am mâhnit pe Preabunul Dumnezeu, Care, în vremea Sfintei Rugăciuni, nu cere de la om cuvinte meșteșugite și subțiri, ci smerite, simple și nevinovate.

350. În vremea Sfintei Rugăciuni, am ținut cu toată tăria la anumite forme (poziția corpului, plecarea capului, ținerea respirației etc.), iar de cele într-adevăr necesare (atenția minții și simțirea inimii) prea puțin m-am îngrijit.

351. Uneori în timpul rugăciunii, când m-a cercetat mila și îndurarea lui Dumnezeu cu focul cel nematerialnic al simțirii Sale

în inimă, eu, păcătosul și nechibzuitul, nu am părăsit cititul pravilei, ci, fiind înclinat spre rugăciunea cea citită (spre o cantitate de vorbe goale), am citit mai departe psalmi și rugăciuni. Astfel, am supărat pe Preabunul Dumnezeu și m-am lipsit de cercetarea Duhului Său cea din inimă.

352. Uneori am stat la rugăciune având răutate sau ținere de minte a răului celor ce m-au supărat sau nedreptățit, uitând cuvintele Domnului: „De nu veți ierta greșelile fraților voștri din toată inima, nici Tatăl vostru Cel ceresc nu vă va ierta greșelile voastre”.

353. Fiind leneș și stăpânit de moleșală și nesimțire, nu am putut ajunge la treapta cea mai de sus a rugăciunii. Cu toate acestea, am început să visez gândind că aș fi sporit puțin și nu aș fi cel mai de jos în această privință.

354. De multe ori, în vremea rugăciunii, m-am aflat dormitând cu mintea și chiar cu

trupul, stând de vorbă cu dracii și luând aminte la cele ale lor, râzând și tulburându-mă de alte patimi. Astfel, stând cu trupul la rugăciune înaintea Domnului, cu mintea și cu sufletul m-am aflat slujind dracilor și patimilor mele.

355. Nu m-am rugat după rânduiala lăsată de Sfinții Părinți, adică să încep rugăciunea cu slavoslovia lui Dumnezeu, apoi să continui cu mulțumirea, pe urmă cu mărturisirea și abia la urmă să vin cu cererea, ci, de multe ori, am început direct cu cererea, iar alteori cu mărturisirea.

356. N-am avut chibzuință și dreaptă socoteală ca, în vremea când am fost singur, să mă rog mai mult cu rugăciunea cea dinlăuntru, urmând ca atunci când voi fi cu alții, la pravila Bisericii, să adaug pe lângă rugăciunea cea dinlăuntru și pe cea din afară.

357. Uneori, când cineva m-a rugat să mă rog lui Dumnezeu pentru el, din lene nu

am voit, motivând că sunt nevrednic, ascunzându-mi, astfel, lenevirea în dosul unei smerenii fățarnice.

358. Alteori, m-am rugat pentru alții și dacă Dumnezeu le-a împlinit cererea pentru a lor credință, eu m-am mândrit, ca și cum acest lucru s-ar fi făcut pentru rugăciunea mea. Astfel, ca un fără de minte, m-am lăudat cu lucru străin.

359. În vremea rugăciunii, deseori m-am abătut cu mintea la dreapta sau la stânga, adică uneori am luat aminte la unele lucruri pârute duhovnicești, pe care dracii mi le aduceau pentru a mă depărta de la rugăciune, iar alteori am luat aminte la gândurile cele deșarte și spurcate.

360. N-am știut că toate închipuirile cele duhovnicești și sfinte, din vremea Sfintei Rugăciuni, trebuie să le păstrez numai în memorie și nicidecum în imaginație. Din această cauză, de multe ori, în vremea Sfintei Rugăciuni, am zăbovit cu mintea la

unele cugetări însoțite de închipuiri duhovnicești, precum: înfricoșata Judecată, Raiul, chipul Mântuitorului sau al Maicii Domnului. Astfel, am ținut luarea aminte în afara inimii și nu am lăsat mintea să coboare în camera inimii spre a sta de vorbă cu Mirele, Cuvântul. Aceasta mi s-a întâmplat fiindcă nu am știut că imaginațiile, oricât de sfinte ar părea, sunt în afara inimii.

361. În vremea rugăciunii nu am avut grijă să închid cele trei uși: cea a chiliei, spre a nu veni alții; a buzelor, spre a nu vorbi cele deșarte și ușa cea dinăuntru, a inimii. Astfel, fiind fără de pază și în afară și înăuntru, pururea am fost batjocorit de draci.

362. Din cauza lenevirii și a nepăsării, nu am avut nici rugăciunea minții, adică să mă întăresc cu atenție în inimă și de acolo să înalț rugăciunile mele către Dumnezeu și nu am avut nici lucrarea minții, adică să pun gândul străjer la poarta inimii și să

opresc, prin chemarea Numelui Domnului, orice gând pătimăș ce ar fi putut să intre acolo.

363. Auzind Dumnezeiasca Scriptură care spune că împărăția lui Dumnezeu este înăuntru nostru, nu m-am silit să-L caut pe Dumnezeu în inima mea, prin chemarea cât mai deasă a Preasfântului Său Nume.

364. Știind că, în chip tainic, inima mea este un mormânt al Domnului, în care, prin Sfântul Botez, Domnul S-a îngropat întru mine, nu m-am silit cu toată sârghința să-L dezgrop de acolo, prin chemarea neîncetată a Preasfântului Său Nume. Astfel, din cauza lenevirii mele, am rămas străin de învierea cea tainică, în duh, a sufletului meu.

365. Știind că de la Botez am îngropat în pământul inimii mele pe Mângâietorul Cel Dumnezeiesc, nu m-am silit să-mi înving toate voile și îngrijirile veacului acestuia spre a căuta și dezgropa, prin rugăciune neîncetată, pe Cerescul Mângâietor. Astfel,

din cauza nesimțirii și a lenevirii mele, am rămas sărac și gol de Mărgăritarul Cel neprețuit și nemuritor, prin Care am fost răscumpărat.

Păcatele limbii

366. Am păcătuit înaintea lui Dumnezeu cu limba, în tot felul, în tot locul și în toată vremea.

367. Din ură și răutate, am osândit pe alții și i-am judecat.

368. Am clevetit și am pârât pe alții, din care cauză ei au suferit necazuri, pagube și alte supărări și primejdii.

369. Am omorât cinstea altora prin vorbirea de rău și prin defăimarea lor.

370. Am ocărât, am defăimat, am certat, am muștrat pe alții, i-am blestemat și batjocorit.

371. Nu mi-am oprit limba de la vorbe deșarte.

372. Am avut obiceiul să mă laud și să spun minciuni.

373. Am spus glume prin care am pricinuit sminteală altora.

374. Am vorbit cu mândrie, cu trufie, cu semeție, cu slavă deșartă și cu scopul de a fi lăudat de oameni sau de a primi daruri de la ei.

375. Am lăudat pe cei răi și lucrurile lor rele și am vorbit de rău pe cei buni și lucrurile lor bune.

376. Am avut obiceiul să spun povești, să vorbesc despre isprăvile rele ale oamenilor desfrânați, tâlhari, bețivi și ucigași, prin care am făcut sminteală celor ce mă ascultau.

377. De multe ori în viață am vorbit cele ce au îndemnat pe alții spre răs, spre mânie sau spre a face alte feluri de răutăți.

378. Am spus glume chiar cu cuvinte sfinte din Dumnezeuieștile Scripturi.

379. Am răs de multe ori în hohote și cu glas tare, fierbând cu trupul până la lacrimi, dovedind prin aceasta că sunt un om nebun și fără de minte.

380. M-am lăudat că sunt de neam bun și că rudele sau prietenii mei au fost bogați sau de mare cinste între oameni.

381. M-am lăudat că am prieteni sau rude bogate, având funcții lumești sau bisericești importante.

382. Fiind stăpânit de mândrie și de slavă deșartă, mi-a plăcut să fac pe dascălul și să învăț pe alții cele ce eu niciodată nu le-am făcut. Mai rău, m-am apucat să tâlcuiesc și unele lucruri grele din Sfânta Scriptură după capul și părerea mea.

383. Am avut răul obicei de a lăuda pe alții în față și am vorbit de multe ori cu viclenie și lingușire.

384. Nu m-am silit să opresc pe alții, prin cuvânt, de la vorbirea de rău, de la clevetire și de la orice fel de păcat. Nu am făcut acest lucru când mi-a stat în putință.

385. M-am rușinat și m-am temut să spun adevărul și să mustru pe față nedreptatea

și hula împotriva lui Dumnezeu, pe care cei necredincioși o vorbeau la arătare.

386. N-am învățat și n-am muștrat cu toată tăria pe cei ce defăimau dogmele dreptei credințe și predaniile Bisericii Ortodoxe.

387. N-am avut tăria cea bună, buna chibzuială și dreapta socoteală, din care cauză am tăcut acolo unde era nevoie să vorbesc și am vorbit acolo unde era nevoie să tac.

388. Știind că multa vorbire este scaun al slavei deșarte, totuși nu m-am înfrânat de la multa vorbire cu laudă de sine și de la vorbirea deșartă.

389. Din cauza necunoștinței de sine, nu am avut putere să-mi stăpânesc limba cu chibzuință în orice împrejurare.

390. Am fost stăpânit în toată vremea de multa vorbire, din cauza vieții mele stricate și nechibzuite și din cauza nestăpânirii de sine.

391. Am fost stăpânit de vorbirea deșertă, care a avut drept cauze mândria, îmbuibarea pântecelui și grija de multe.

392. Neavând dragoste față de aproapele, nu m-am silit cu toată puterea să mângâi pe cei întristați, să învăț pe cei neștiutori și să apar pe cei nedreptățiți.

393. Din cauza nepăsării, a negrijei și a cutezanței de sine, nu m-am silit cu toată puterea să fug și să mă feresc de locurile unde se râdea, se glumea și se spuneau alte deșertăciuni.

Alte patimi subțiri

394. Am fost stăpânit de alte nenumărate patimi, precum: uitarea, nepăsarea, neevlavia, iuțimea, mânia, amărăciune, înfurierea, ura de semeni, pomenirea de rău, vorbirea de rău, osândirea, întristarea de suflet, îndoiala, lașitatea, cearta, rivalitatea, mândria, fățarnicia, minciuna, necredința, iubirea de materie, de

dulceți, împătimirea, afecțiunea pentru cele pământești, trândăvia, nerăbdarea, nebărbăția, nemulțumirea față de Dumnezeu, față de oameni, cârtirea, înfumurarea, părerea de sine, trufia, îngâmfarea, iubirea de stăpânire, dorința de a porunci, de a plăcea oamenilor, iubirea de arătare, viclenia, nerușinarea, lingușirea, înșelăciunea, ironia, duplicitatea, îndoiala, învoirea cu păcatele pătimase ale sufletului și gândirea deasă la ele, rătăcirea gândurilor, iubirea de slavă, de argint, de plăceri trupești și iubirea de sine, care este maica și rădăcina tuturor răutăților.

Păcatele celor trei părți ale sufletului

395. Din partea rațională a sufletului am păcătuit cu necredința, cu erezia, cu credința bolnavă, bigotă, cu nebunia, cu hula, blasfemia, cu nemulțumirea și nesocotința și cu învoirea cu păcatele care s-au ivit din partea poftitoare a sufletului.

396. Am păcătuit cu toate cele opt gânduri ale răutății, adică cu cel al lăcomiei pântecelui, al curviei, al iubirii de argint, al mâniei, al iușimii, al întristării, al slavei deșarte și al mândriei.

Păcatele celor cinci simțuri

397. Am făcut toate păcatele ce se nasc din vedere, din auz, din gust, din miros și din pipăit.

398. Am păcătuit cu vederea, privind cu iscodire și cu poftă la fețele femeiești. Am privit cu răutate și viclenie spre cei ce m-au supărat. Am privit în oglindă spre a vedea dacă sunt frumos și spre a mă împodobi. Am privit la jocuri, la piese de teatru, la filme, spectacole, la jocuri sportive etc., care mi-au ațâțat poftele trupești. Am privit la vicleniile acestui veac și m-am împătimit cu ele.

399. Am păcătuit cu auzul, ascultând cântece curvești și deșarte, povești, glume

și vorbe necurate, râsuri fără rânduială care mi-au desfătat simțurile și mi-au abătut mintea și inima de la Dumnezeu. Am ascultat la radio, casetofon etc. cântări lumești, care mi-au tulburat simțurile și mi-au răpit timpul de la rugăciune.

400. Am privit la televizor în lume, și chiar în mănăstire, la filme de tot felul care m-au smintit și am îndemnat și pe alții să facă acest păcat, ațâțându-mi toate poftele și întinându-mi simțurile, amintindu-mi de plăcerile vieții lumești și uitând de jurământul călugăresc.

401. Am păcătuit cu mirosul, mirosind parfumuri lumești. M-am udat eu însumi cu parfum pe mâini și pe haine. Am păcătuit, mirosind cu patimă florile și alte mirodenii, care desfată simțurile și moleșesc cugetarea la cele bune, plecând sufletul spre răutăți.

402. Am păcătuit cu gustul, mâncând și bând fără vreme, fără trebuință și fără

rânduială. Mi-a plăcut să-mi fac felurite mâncăruri drese, de dulce, gustoase, care desfată pântecul, îngrașă trupul, îngreunează mintea și aprinde în inimă focul poftelor trupești.

403. Am uitat că Domnul osândește pe cei sătui, zicând: „Vai vouă, celor sătui, că veți flămânzi!”. De asemenea, am uitat că lăcomia pântecului izgonește mintea cea subțire.

404. Am păcătuit cu pipăitul, pipăind trupul meu sau al altora cu patimă. Mi-a plăcut să am haine frumoase, scumpe și împodobite. Mi-am împodobit patul cu așternuturi moi spre a-mi desfăta trupul și a mă odihni fără măsură. Am urât hainele cele smerite, cămășile aspre și am defăimat pe cei ce purtau îmbrăcăminte sărăcăcioasă. Mi-a plăcut să fac băi, nefiind bolnav cu trupul, prin care am dezmierdat trupul și mi-am moleșit sufletul. Am uitat că adevărata baie pentru călugări sunt

sudorile cele din osteneală și lacrimile pentru păcate.

Alte răutăți felurite și subțiri

405. M-am mândrit când am fost momit cu laude de unii, iar pe alții n-am vrut să-i laud pentru voia lor cea bună.

406. Nu am vrut să slujesc altora și m-am supărat pe cei ce nu au vrut să-mi slujească mie.

407. Pe bolnavi i-am urât și nu le-am slujit, iar când am fost eu bolnav, m-am mâniat pe cei ce nu m-au cercetat și nu au vrut să-mi slujească.

408. Pe cei mai mari ai mei i-am defăimat și i-am vorbit de rău, iar când am fost de față cu ei, m-am purtat cu lingușire și viclenie.

409. N-am vrut să cinstesc pe cei vrednici, iar eu, nevrednic fiind, am vrut să fiu cinstit.

410. M-am lenevit la rugăciune și psalmi, iar la vorbirea cea deșartă m-am făcut viteaz și foarte iscusit.

411. Când unii spuneau povești și deșertăciuni, cu atenție i-am ascultat și m-am veselit, iar pe cei ce mi-au vorbit despre înfrânare și nevoiță i-am urât și i-am supărat.

412. Am primit momelile cele cu fățărnicie de la alții, iar când cineva mi-a arătat neputințele mele, m-am supărat.

413. Lumii m-am arătat sânguitor, iar la pravilă și ascultare am fost trândav și risipitor.

414. Am trecut cu vederea pe cei ce aveau nevoie de ajutor, iar pe cei ce nu m-au ajutat și nu m-au miluit i-am urât și i-am vorbit de rău.

415. Făgăduințele pe care le-am făcut altora nu le-am împlinit, iar făgăduințele ce mi le-a făcut cineva am vrut să mi le îplinească.

416. La luat daruri am fost nesătul, iar când a fost să dăruiesc cuiva ceva, m-am mâhnit.

417. Am stat împotriva altora cu cuvântul și cu lucrul, iar când mi s-a împotrivit mie cineva, nu l-am suferit.

418. Cu trupul m-am depărtat de curvie, dar privind cu poftă la femei, am făcut preacurvie înaintea Domnului.

419. Am avut părerea că am dragoste, dar, prin ură, ucidere de frate am făcut.

420. Fiind nevrednic, am îndrăznit să povățuiesc pe alții cu sfaturile cele bune, iar de ziua în care Domnul va cere sfaturile cele ascunse ale inimii, nu m-am îngrijit.

421. De judecata oamenilor m-am temut, iar de Cuvântul lui Dumnezeu, Care este Judecătorul gândurilor și al cugetelor inimii, nu mi-am adus aminte.

422. De faptele cele rele m-am căit, iar de inoirile cele pătimăse ale gândurilor, care ca niște lucruri se judecă, nu m-am ferit și nici nu m-am căit.

423. Am urât păcatul, dar nu și pricinile lui.

424. De musturarea fariseilor cea pentru haine mi-am adus aminte, iar eu, purtând haine străine față de faptele mele, nu m-am înfricoșat, ca cel ce port chip străin.

425. De multe ori m-am tânguit și am suspinat pentru păcat, dar în fiecare clipă iarăși de păcat m-am apucat.

426. La slavoslovie și cântare m-am arătat sârguitor, dar a face acestea spre slava lui Dumnezeu nu m-am silit.

427. Trupul meu cu haine bune l-am îmbrăcat, iar sufletul spre batjocura dracilor l-am lăsat.

428. Cu chip de evlavie m-am îmbrăcat, iar nu cu puterea cea din lucrare.

429. Mințind totdeauna, asupra celor mincinoși m-am mâniat.

430. De bucate m-am înfrânat, iar cu părerea de sine, mai mult decât cu lăcomia pântecelui, l-am supărat pe Dumnezeu.

431. Am avut părerea că de lume m-am lepădat, dar pe cele din lume n-am încetat să le lucrez.

432. În păcate totdeauna am petrecut, dar mi-a plăcut să fiu socotit de alții ca un drept.

433. Nu m-am îngrijit de conștiința mea, dar păcatele altora totdeauna le-am iscodit.

434. M-am depărtat de beția de vin, dar cu ura și zavistia totdeauna m-am îmbătat.

435. Față de povățuitorii mei m-am arătat cu chip de evlavie, dar pe ascuns pe duhovnic, pe stareț și pe ceilalți părinți i-am vorbit de rău și i-am defăimat.

436. M-am arătat către alții sârguitor la post și la pravilă în chilie, iar pe ascuns, când nimeni nu m-a văzut, m-am dat la somn, la mâncare și la citirea celor nefolositoare (reviste, cărți lumești, ziare).

437. Am îndemnat pe alții, prin cuvânt, la fapta bună, iar eu la tot păcatul și la ceartă m-am pornit.

438. Pe aproapele totdeauna spre milostenie și dragoste l-am îndemnat, iar eu pe săracii de la ușa mea cu ocară i-am alungat și petrec în nedreptate cu toți.

Mărturisesc cu căință și cu mare părere de rău că toate păcatele, știute și neștiute, mari și mici, din tinerețe sau bătrânețe, cele personale sau străine, toate cele mărturisite sau nemărturisite, toate cele de moarte sau care nu sunt de moarte, toate cele făcute în lume sau în mănăstire, toate păcatele câte le poate face omul, toate acestea și mai mari decât acestea le-am făcut, pentru care cinstite părinte, îmi cer iertare și Canon de pocăință.

Anexa editorului la *Îndreptarul de Spovedanie*

Mărturisesc, încă, înaintea Preamilostivului și Preaînduratăului Dumnezeu, că am făcut și aceste păcate (sau dacă nu le-ai făcut pe toate, le spui numai pe cele pe care le-ai făcut):

Am fost trufaș, mândru, măreț în deșert, înalt cu cugetul, înalt cu sprânceana, îngâmfat, trecător cu vederea, semeț, iubitor de arătare, nerecunoscător, nemulțumitor, iubitor de podoabe, malahiu, preacurvar, necurat, întinat, desfrânat, neînfruntat, întinat, stricat, răsfățat, înverșunat, împătimit, nelegiuit, iubitor de dulceți, îndrăcit cu pântecele, îndrăcit cu gâtlejul, desfățat, îmbuibat, bețiv, negrijuliu, somnoros, leneș, iscoditor, viclean, zavistnic, pizmaș, clevetitor, pârător, ucigaș,

tâlhar, fur, nedrept, lacom, răpitor, iubitor de averi, cămătar.

M-am iuțit, am fost mincinos, urât câștigător, scump, pomenitor de rău, bârfitor, defăimător, șoptitor, am luat în răs, am vorbit urât, am jurat strâmb, am fost împietrit cu inima, neîncercat, nesupus, neascultător, vorbitor de rău, mânios, batjocoritor, amăgitor, ocărător, iscoditor, izbânditor, prigonitor, avar, neîndurat, nemilostiv, nesimțit, neiubitor de săraci și de străini, neîmpăcat, neprieten, zădărător, luptător, înjurător, obraznic, bătăuș, iubitor de ceartă, vorbitor în deșert, nebun, nebăgător de seamă, netemător, neiubitor de bine, urător de frate, urător de fapte bune, hulitor, judecător, necredincios, osânditor, nepocăit, nemărturisit, cel fără de răspuns, uneltitor de rele, cel cu chip înfricoșat.

Mărturisesc că am greșit cu reaua cugetare, cu nebulia, neînfrânarea, nepriceperea, neștiința, magia, vrăjirea, ieșirea din minți,

aiureala, sălbăticia, obrăznicia, lașitatea, toropeala, negrija de cele bune, greșeala cea de fiecare clipă, zgârcenia, risipirea, necunoștința, neobișnuința, cunoștința mincinoasă, uitarea, nedeosebirea, nesimțirea, nedreptatea, lăncezeala, flecăreala, nesocontința, păcatul de tot felul, nelegiuirea, fărădelegea, robia, încuviințarea cea rea, însoțirea fără de judecată, momeala drăcească, odihna trupească fără trebuință, boala sufletului, lipsa de curaj, neputința minții, nepăsarea, trândăvia, neprețuirea lui Dumnezeu, abaterea, călcarea poruncilor, necredința, neîncrederea, reaua-credință, puțină credință, slujirea multor patimi, nerecunoașterea lui Dumnezeu, necuviința, ghicirea, fermecătoria, tăgăduirea lui Dumnezeu, nereținerea de la rău, iubirea de vorbă multă, înălțarea, înfumurarea nebună.

Am greșit cu neatenția, nesporirea, amăgirea, rătăcirea, cutezanța, necurăția, mâncarea de spurcăciuni, desfătarea,

lăcomia pântecelui, mânia, întristarea, slava deșartă, părerea de sine, urâciunea, alăturarea, amețeala, plăcerea de mâncăruri bune, mâncarea pe ascuns, mâncarea fără măsură, mâncarea de unul singur, ușurătatea, umblarea după voia proprie, neîncercarea binelui, nepedepsirea de sine, nedestoinicia, tâmpenia, grosolănia, ușurătatea voii, vorbirea împotrivă, iubirea de vrajbă.

Am păcătuit cu greaua vorbire, strigarea, tulburarea, hărțuiala, pofta nesocotită, fierberea, oțărârea, sminteala, dușmănia, alergarea după multe, învinovățirea, ura, calomnia, injuria, necinstirea, furia, asprimea, jurământul, părtinirea,uciderea cu cuvântul din ură, primirea de daruri, cearta, necuviința, luarea în răs, lucrarea împotrivă, asuprirea, disprețuirea aproapelui, bătaia, lipsa de iubire, neunirea la cele bune, neîmpăcarea, ponegrirea, neînțelegerea, cruzimea, nerușinarea, întunecarea gândurilor, orbirea, năzuirea la cele vremelnice, împătımirea, deșertăciunea.

Sunt stăpânit de toropeala sufletului, somnul mult, nălucire, băutură multă, netrebnicie, moleșeală, încântare, nesocotință, iubirea de plăceri, vorbirea celor de rușine, umblarea după femei, dorința neînfrănată, înfierbântarea curviei, pofta sufletului, întinare, prietenia particulară și pătimașă, răs, îndrăzneală, neorânduială, tovărășia cea rea, uneltirea spre rău, jefuirea de cele sfinte, câștig rușinos, înșelare, cârtire, nemulțumire, reaua plăsmuire spre a face răul, răzbunare, micimea de suflet, zăpăceală, mâncărimea de limbă, vorbirea în deșert, bucuria nesocotită, împrăștierea gândurilor, prietenia nesocotită, reaua purtare, vorbirea de prostii.

Am greșit cu neprimirea altora, umblarea după câștig, indignarea, ținerea în minte a răului, dorința de răzbunare, reaua întrebuițare, reaua dispoziție, înfumurarea, fățărnicia, ironia, prefăcătoria, folosirea glumelor proaste, curiozitatea, neînfrânarea, dragostea

drăcească, netemerea de Dumnezeu, surzenia sufletului, cugetul semeț, lauda de sine, fălirea, umilirea aproapelui, neîndurarea, deznădejdea, molesirea, ura de Dumnezeu, descurajarea, ura de oameni, pomenirea de rău, vorbirea de rău, osândirea, întristarea de suflet, îndoiala, rivalitatea, iubirea de materie, afecțiunea pentru cele pământești, nerăbdarea, nebărbăția, nemulțumirea față de Dumnezeu, asuprirea inimii, nerecunoștința față de oameni, trufia, iubirea de a porunci, dorința de a plăcea oamenilor, iubirea de arătare, duplicitatea, învoirea cu păcatele cele pătimășe ale sufletului și deasa cugetare la ele, rătăcirea gândurilor, iubirea de slavă, iubirea de arginți, iubirea de plăceri trupești și iubirea de sine, care este maica și rădăcina tuturor răutăților.

Toate aceste patimi s-au adunat din scrierile Sfinților Părinți Ioan Damaschin, Petru Damaschin și Calist.

Cuprins

Cuvântul editorului	5
Așa ne spovedim noi, creștinii ortodocși	7
Spovedania creștinilor ortodocși	10
Spovedania preoților de mir	32
Spovedania preoteselor	65
Spovedania generală a monahilor	70
Păcate împotriva votului ascultării	71
Păcate împotriva votului fecioriei	75
Păcate împotriva votului sărăciei de bunăvoie ..	81
Cele șapte păcate de moarte	88
I. Păcate făcute din mândrie	88
II. Păcate făcute din slava deșartă	93
III. Păcate făcute din desfrânare	97
IV. Păcate făcute din mânie	97
V. Păcate făcute din zavistie	100
VI. Păcate făcute din lăcomia pântecelui ..	101
VII. Păcate făcute din lene și nepăsare ..	106
Păcatele lipsirii	112
Păcate împotriva Duhului Sfânt	113

Păcate strigătoare la cer	114
Păcate față de aproapele	114
Păcate împotriva celor nouă porunci ale Bisericii	115
Păcate împotriva celor zece porunci	116
Păcate făcute din nepăsare și din nesimțirea inimii	121
Păcate împotriva blândeții și a răbdării	125
Păcate împotriva dreptei socoteli	126
Păcate față de lucrarea cea dreaptă a Sfintei Rugăciuni	135
Păcatele limbii	146
Alte patimi subțiri	150
Păcatele celor trei părți ale sufletului	151
Păcatele celor cinci simțuri	152
Alte răutăți felurite și subțiri	155

Anexa editorului la *Îndreptarul de Spovedanie* 161

